[illegible]

വാല്യം 12 ലക്കം 6

M22.12.6
186713

ரெஜிஸ்டர் நம். 916.

17 APR 1922

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

வேதாந்த விசாரம் செய்யும்

ஓர் மாஸாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை

கடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் பி.ஏ., பி.எல்.

பத்ராதிபர்.

பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் பி.ஏ., பி. எல்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் காரியதர்சி.

ஸம்புடம் 12.] துன்மதி ௵ பங்குனி ௴ [ஸஞ்சிகை 6.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள் 161

2. விமர்சம்
பத்ராதிபர் 167

3. ஸந்த்யாவந்தந மந்த்ரங்களின் அர்த்தம்
வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. உ.வே. வாஸுதேவாசார்யர் 168

4. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் தற்காலநிலைமை
ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸன் 176

5. ஸத்ஸங்க வைபவம்
ஸ்ரீ. உ.வே. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர் 181

6. இயற்பா
ஸ்ரீ. உ.வே. வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யன் ... 185

7. கீதையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும்
பத்ராதிபர் 17

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்சியால்

ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

மதிராஸ்: கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்.

வருஷ சந்தா ரூ. 3—0—0] [ஸஞ்சிகை 1 க்கு 4.

வேதாந்த தீபிகை

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை

இதன் முக்கிய நோக்கங்கள்

1. உபநிஷத்துக்களிலும், ப்ரம்ஹஸூத்ரம் பகவத்கீதை முதலான கிரந்தங்களிலும், ஆழ்வாராசார்யர்கள் செய்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் இருக்கும் விசிஷ்டாத்வைத மதத்தின் தத்வங்கள் வெளியிடுவது.

2. அத்வைதம், த்வைதம் முதலான மதங்களின் ஸ்வபாவங்களும் அந்தந்த மதங்களை ஆராய்ந்தவர் நோக்கொண்டு எடுத்துக்கூறுவது.

3. தெய்வபக்தி முதலான நற்குணங்களைத் தெரிவிக்கும் இதிஹாஸ புராண கதைகளை வெளியிடுவது.

கவனிப்பு.

பத்திரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவதும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும் விலாஸமாறுதல்கள் அறிவிப்பதும் மற்றெல்லா விஷயங்களும் ‘ ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபையின் கார்யதர்சி பர்ணசாலை எழும்பூர் மதிராஸ்’ என்கிற விலாஸத்திற்கு அனுப்பவேண்டும்.

—

அறிக்கை.

தீபிகையின் சந்தாதாரர்கள் கார்யதர்சிக்கு எழுதும் ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் மணி ஆர்டர் கோபான்களிலும் மாதாந்தரம் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் தீபிகையின் மேல்விலாஸத்தில் தங்கள் பெயர் ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் குறித்திருக்கும் தங்களுடைய பேரேட்டு நம்பரைக்குறித்து பிறகு ஸங்கதிகளை எழுதினால் சந்தாதாரர்களைக் குறிப்பிட்டு அறிந்துகொள்ள கார்யதர்சிக்கு அனுகூலமாயிருக்கும் என்கிற விஷயத்தைக் கார்யதர்சி அறிவிக்கிறார்.

1921-ம் வருஷம் டிசம்பர்மீ த்திய சந்தாவரவு ஜாபிதாவில் பிழை திருத்தம்:—

எ. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார்...‘2’ என்பதை ‘3’ என்று திருத்தம்.

APR 1922

ஸ்ரீ:

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—கடாமூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
கார்யதர்சி:—பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 12.] துன்மதி வருஷ பங்குனிமீ [ஸஞ்சிகை 6.

“ [illegible]
[illegible] ”
[ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

பகவான் ஏன் ஜீவனை ஸ்ருஷ்டித்தார்? எந்த வஸ்துவை வைத்துக்கொண்டு ஜீவனை உண்டாக்கினார்? என்றிவை முதலான ப்ரச்நங்கள் எல்லாத் தேசங்களிலும் எம்மதங்களிலும் காணப்படும். ஆனால் ஜீவன் என்றால் சரீரத்தோடு காணப்படும் சேதனனு, அல்லது சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனு என்பதை எல்லோரும் விசதமாய் அறிந்திலர்; நினைத்துமிலர். ஆனது பற்றியே, அநந்தங்களான துக்கங்களோடு கூடிய இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்ததினால் ஈச்வரன்தானே ஸகலதுக்கங்களுக்கும் காரணமாகிறான் என்றும் அவன் கொஞ்சமேனும் தயை (இரக்கம்) இல்லாதவனென்றும் ஏற்படுகிறதென்று சிலர் வாதிப்பதுண்டு. நாஸ்திக்யம் பெருகின இக்காலத்தில் இத்தகைய வாதங்கள் பலபடிகளில் வெளிப்படுகின்றன. விதேசத்திய மதங்களில் இவைகளுக்குக் கேவலம் யுக்தியைக்கொண்டு கொஞ்சதூரம் சமாதானம் சொல்லிவிட்டு, ஈச்வர ரஹஸ்யங்களைக் குறித்து நாம் அதிகமாய் சர்ச்சை பண்ணலாகாதென்று முடித்துவிடுவார்கள்.

வேதாந்த மதமொன்றுமே இக்கேள்விகளுக்குப் பொருந்த முடைய உத்தரங்களை யளிக்கும். ஸ்ருஷ்டியென்றால் அபாவத்திலிருந்து (from nothing)

186713

உண்டாக்குவது என்பது விதேசியர்களுடைய நினைவு. நம் தேசத்திலும் வேதாந்தத்தை ஒட்டாத சிலமதங்கள் அப்படிப் பேசுகின்றன. வேதாந்த மதங்களிலும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தின்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகள் 'அவித்யை' (அஜ்ஞானம்) யின் கார்யங்களாகின்றன. ஆனதுபற்றி அகண்ட சுத்த புத்த முக்த ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ப்ரும்மத்துக்கு இவை குறையைத்தான் சொல்லும்.

யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞாநம் (எல்லா உணர்ச்சிகளும் உண்மையானவை) என்று வேதவித்துக்களான நம் சமயாசிரியர்கள் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளின் வாஸ்தவார்த்தங்களை நிர்த்தாரணம் பண்ணினார்கள். இவர்கள் காட்டுவது :— நினைவுக்கு மீறிய நாநாவிதமான விசித்ரரசனைகளையுடைய போக்யவர்க்கங்களான அசேதனங்களும், மநுஷ்யன் தேவன், என்று அவரவர்களுக்கு நியதங்களாய் ஏற்பட்ட வயது, தேசம், பலபோகம் முதலியவைகளை யுடையவர்களான ப்ரும்மாமுதல் எறும்பு வரையிலுள்ள சேதனர்களும், அடங்கிய இந்த ஆச்சரிய ரூபமான ஜகத்தை உயர்வற உயர் நலமுடையவனும் ஸத்யஸங்கல்பனும் ஜ்ஞாநாநந்தம் முதலிய அநந்த கல்யாண குணங்களையுடையவனும் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனும், பரமகாருணிகனும் இருக்கும் பரமபுருஷனானவன் உண்டாக்கினன் என்பது ஜகத் ஸ்ருஷ்டி, என்று. ப்ருஹ்மத்துக்கு அஜ்ஞானம் பிறந்து இப்பேர்ப்பட்ட ஜகத்துண்டாயிற்று என்பது பொருந்ாது. ஜகத்து என்பதும் உண்மையாயிருப்ப தொன்றே யொழிய மித்யை (இல்லாதது) என்ன வொண்ணாது. சேதனர்களும் அசேதனமான ப்ருக்ருதியும் நித்யங்களாகையால் அவைகளை அபாவத்திலிருந்து ஈச்வரன் உண்டாக்கினன் என்பதும் தகாது. அந்தந்த ஆத்மாவின் அநாதிப்ரவாஹமான கர்மங்களுக்கு ஈடாக ஜ்ஞாநத்தில் ஏற்றத்தாழ்ச்சிகளைக் கொடுப்பதும், தேவமநுஷ்யாதி சரீரங்களையும் ஸ்வர்க்கம் பூலோகம் முதலிய அநுபவஸ்தாநங்களையும், அந்தந்த ஆத்மாவுக்கு கொடுப்பதும் தான் ஸ்ருஷ்டி. இதை நன்றாயறிந்தால் ஸ்ருஷ்டி செய்வதில் ஈச்வரன் இரக்கமற்றிருக்கிறான் என்று நினைப்பது தவறு என்பது விளங்கும், அபாரகாருண்ய மஹா ஸமுத்திரமாகிய ஸர்வேச்வரன் இந்த ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதும், அவன் கொடுத்த கரணகளே பரங்களையும் ஜ்ஞாநத்தையும் நல்வழிகளில் உபயோகப்படுத்தி அவன் கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு அவன் திருவடிகளில் தம்மை [illegible] போட்டு க்ருதக்ருத்யனாய், இந்த

1 APR 1922

சரித்திரின் முடிவில் "அந்தமிற் பேரின்ப" மென்றும் 'மீட்சியில்லா வாழ்ச்சி' யென்றும் புகழப்பட்ட பரமபதத்தை யடைவதற்காக வாதலால், இது சிலபுறச்சமயிகள் நினைக்கிறபடி யன்றியே, ஈச்வரனுடைய க்ருபாகார்யமென்றும், 'ஸ்ருஷ்டி' யென்பது நம் அறிவுக்குப் புறம்பான தேவரஹஸ்யமன்று என்றும் சாஸ்த்ரத்தைக் கைவிளக்காய்க் கொண்டவர்களுக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும்.

*　　*　　*　　*

'ஐரோப்பியச் சரித்திர ஆசிரியர்களும் (Historians) பூர்வவ்ருத்தாந்த விமர்சகர்களும் (Antiquarians) தம்முன்னோர்கள் ம்ருகப்ராயர்களாயிருந்ததாயும் பிற்காலத்தில் உள்ள தாங்கள் மிக ஜ்ஞானவான்களாய் விட்டதாயும் நினைக்கின்றார்கள். நமது கொள்கையோ வென்றால் இதற்கு நேர்விரோதமாயிருக்கும். நம்முன்னோர்கள் தேவர்களாயும் ரிஷிகளாயும் இருந்தவர்கள்; அவர்கள் அதிமாநுஷங்களான புத்தி தெய்வத்தன்மை முதலியவைகளை யுடையவர்கள்; அவர்கள் குலங்களிற் பிறந்த நாம் அவர்கள் பெயரைக்கெடுக்கத் தோன்றினோம்; இத்யாதிகள் நமது துணிவு. ஐரோப்பியரான சரித்திராசிரியர்கள் நம் தேசச்சரித்திரத்தைப் பராமர்சிக்கும்போது தங்கள் பூர்விக வ்ருத்தாந்தங்களைப்படித்துப்பெற்ற ஸம்ஸ்காரங்களோடு கூடினவர்களாயிருப்பதால், நம் விஷயத்தில் அவர்களுக்கு ப்ராந்தி உண்டாய் விடுகின்றது ………………

……………………………………………………………………

இந்தியர்களாகிய நாம் க்ருதயுகமென்பதை இறந்த காலத்தியதாகக் கருதுகிறோம்; ஐரோப்பியர் அத்தகைய உத்க்ருஷ்டமான தசை இனிவரப்போகிறதென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள்' என்று 'ஆநந்தாசாரியர்' என்னும் ஓர் வேதாந்த உபந்யாஸகர் ஐரோப்பாவில் பேசினார். இதை நமது ஆப்தர்கள் கவனிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கின்றோம். நமது நாட்டில் கொஞ்சநஞ்சம் புத்தியுள்ளவர்களான சிறுவர்கள் யாவரும் இங்கிலீஷ் படிப்பையே நினைவு தெரியும் வயது முதல் படித்துவருவதாலும், நமது பூர்விகக் கல்வி முதலியவைகளில் பரிசயம் அடியோடு இல்லாமலிருப்பதாலும், நம்மவர்க்கு விவேகம் உண்டாகும் பருவத்தில் மேற்கூறிய ஐரோப்பியருடைய மனோபாவம் தலையெடுத்து விடுகின்றது. அதனுலும் தேஹயாத்ரைக்காக 'விஸவி நாஸாய ஸஸ்ருஜே மஹா:' என்கிற கணக்கிலே இடைவெளியின்றிப் படவேண்டியிருக்கும் ஆதுராதிகளி

யும் யோசிக்கவேண்டும். ஸ்ரீரங்கம் முதலிய ஸந்நிதிகளில் திருவந்திக்காப்புக்குத் தீபகும்பத்தை தாஸி எடுத்துவருவது ப்ரஸித்தம். அப்போது அவள் வைதிக ப்ராம்மண ஸ்த்ரீ மாதிரி ஆடையுடுத்தும் திருமண் ஸ்ரீசூர்ணம் தரித்தும், பார்ப்பவர்களுக்கு மிகுந்த ஆசாரமென்று தோன்றும் நிலைமையில் வருகிறாள். இப்படி வேறு சில கைங்கர்யங்களும் தாஸிகளுக்கு கோயில்களில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இதை யெல்லாம் திருத்தக்காரர்கள் தொலைத்துவிட வேண்டு மென்கிறார்களா? 'பூஜைக்கு ப்ராம்மணன் மாத்திரம் உரியவன் என்பதென்ன மற்றவர்களை ஏன் நியமிக்கக்கூடா?' தென்னும் ப்ரமுகர்கள், அப்ராம்மணரான தாஸிகளுக்கு ஏற்கனவே இருக்கும் போக்யமான கைங்கர்ய உரிமையை ஏன் குலைக்கப்பார்க்கவேண்டும்?

* * * * *

கோயில்களில் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டிய அம்சங்கள் கணக்கற்றவை. மஹாஜனங்களும் கோயில் மிராசு பாத்தியஸ்தர்களும் வித்வான்களும் அதிகாரிகளும் எல்லாரும் ஒருமித்து இவ்விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். அர்ச்சாரூபியாய் எழுந்தருளியிருப்பவன் ஸர்வஸாஸிதா (எல்லாவற்றை ஆளுகிறவன்); அவனுடைய ஆராதனம் தான் பரம புருஷார்த்தம்; அவ்வாராதனத்தின் நியமங்கள் இன்னின்னவை; அவற்றை மீறுதல் இன்னின்னபடிகளில் **ப்ரத்யவாய** (பாப) கரமானது; என்பது முதலியவைகளின் நினைவு ஆராதனத்தில் ஸம்பந்தப்படும் ஒவ்வொருவருக்கும், அடிக்கடி உதிக்கவேண்டும். ஆகையால் தேவாலய நிர்வாஹங்களை நடத்தும் அதிகாரிகள் இதை முக்கிய நோக்காக வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் சீர்திருத்தம் செய்யப் புகுவார்களாயின், **மடவச** கைங்கர்யத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட தாஸிகளின் நிலைமையையும், சரித்திரத்தையும் கடைத்தேறும்படி செய்யத்தட்டில்லை. ப்ரக்ருதத்தில், இது சம்பந்தமாய்க் கோரப்படும் சட்டமொன்றை இயற்றும்போது, இங்கு மேற்குறிக்கப்பட்டவைகளையும், இவைபோன்ற மற்ற உபபத்தி அநுபபத்திகளையும் நன்றாய் கவனிப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

விமர்சம்.

ஸ்ரீ காளிதாஸர்! ஓர் மாஸ ஸஞ்சிகை: ஸ்ரீ கோமளாம்பாஅச்சுக்கூடம், கும்பகோணம்:—இப்பெயர்கொண்ட பதிப்பின் முதல் ஸஞ்சிகையை நாம் படிக்கலானோம். இவற்றின் மூலமாய் மஹாகவி காளிதாஸருடைய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருத மூலங்களை போட்டுத் தமிழில் வசனரூபமாக மொழிபெயர்ப்பித்து ப்ரசுரம் செய்ய இதன் நிர்வாஹகர்கள் முன் வந்திருக்கின்றார்கள். இம்மொழிபெயர்ப் பின்பாரத்தை வஹிக்க அபிநவ பட்டபாணர் என்றும் அபிநவ காளிதாஸர் என்றும் ப்ரஸித்தரான வித்வான் ராயம்பேட்டை ஸ்ரீ. உ.பய. வே. க்ருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி இவர்களுக்குக் கிடைத்தது இவர்களுக்கு மட்டும் அன்றியே கல்வி அறிவை அபேக்ஷிக்கும் தமிழர் யாவருக்குமே ஓர் அதிர்ஷ்ட விசேஷம் என்பது நிச்சயம். இந்த ஸ்வாமியினுடைய வைதுஷ்யமானது பலமுகங்களில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பினும் இவ்விமர்ச அவஸரத்தில் இந்த ஸ்வாமியினால் ஏற்கனவே இயற்றப்பட்டுத் தமிழிலும் வடமொழியிலும் வெளியாயிருக்கும் பலக்ரந்தங்களை அத்தாக்ஷியாகக் காட்டத்துணிகிறோம். காளிதாஸனுடைய க்ரந்தங்களில் எளிய நடையும் அர்த்த கௌரவமும் உண்டென்று பொதுவாய் எல்லாரும் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அவைகளைச் சரியாய் அறிந்தவர் சிலரே. இந்த ஸ்வாமி மொழிபெயர்ப்புகளுக்குக் கீழே அங்கங்கு எழுதியிருக்கும் வ்யாக்யானங்கள் கவி ஹ்ருதயத்தை உணர அரிய ஸாதனங்களாக விருக்கின்றன. ஒவ்வொரு க்ரந்தமும் முடிந்த பிறகு அதற்கு விசதமான முகவுரை ஒன்றும் வெளிப்படும் என்று தெரிகிறது. அது படிப்பவர்க்கு மிக உபகாரகமாயிருக்கத் தட்டில்லை. கல்வியை விரும்புவோர்களும் தமிழின் அபிமானிகளும் இச்சமயத்தைச் சோரவிடாமல் இந்தப்ப்ரசுரத்தை நிரம்ப ஆதரித்து இதைப் பூரணமாய்த் தலைக்கட்ட உதவவேண்டு மென்பது நமது கோரிக்கை. 5 பாரங்கள் அடங்கியும் உயர்ந்த காகிதத்தில் அச்சிடப் படுவதுமான இந்த ஸஞ்சிகைக்கு அணா 8 மாத்திரம் விலைவைத்திருப்பது வாங்குமவர்களுக்கு அதிக ஸௌகர்ய கரமாக விருக்குமென்று நம்புகின்றோம். பகவத்க்ருபையால் இம்முயற்சி பரிபூர்ணமாய் முடிந்தேறும் ஸமயத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸந்த்யாவந்தந மந்த்ரங்களின் அர்த்தம்.

ததிக்ராவ்ணோ அகாரிஷம் ஜிஷ்ணோரஶ்வஸ்ய வாஜிந: -

அந்வயமும் அர்த்தமும்: ததிக்ராவ்ணோ ஜிஷ்ணோ ரஶ்வஸ்ய வாஜிந: அகாரிஷம் - (ஜகத்தை தரிக்கிறவும் ஜகத்தை அளந்தவனும், ஜயஶீலனும், ஸர்வலோக வ்யாபகனும் அதிவேகத்தை உடையவனுமான பகவானுடைய ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்யக்கடவேன்.) (ஸ ததிக்ராவா) நோ முகா ஸுரபி கரத் - (அந்த ததிக்ராவாவான பகவான் எங்களுடைய முகங்களைப் பரிசுத்தங்களாகச் செய்யவேண்டும்). ந ஆயூம்ஷி ப்ர தாரிஷத் - (எங்களுடைய ஆயுஸ்ஸை ப்ரக்ருஷ்டமாகவும் எவ்வித கஷ்டமுமில்லாததாகவும் செய்ய வேண்டும்.)

ததிக்ராவ்ண: - இது, ததிக்ராவா என்னும் ஶப்தத்தின் ஆறுவது வேற்றுமையின் ஒருமை. 'தரித்துக்கொண்டிருப்பவனும் க்ரமணம் செய்தவனும்' என்பது ஶப்தார்த்தம். ஜகத் முழுவதும் பகவானால் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது ஶ்ருதி ப்ரஸித்தம். ஸூர்யன் சந்த்ரன் முதலிய ஸகலமும் பகவானால் தரிக்கப்பட்டதாகவே நிற்கின்றது என்பது 'ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:' இத்யாதியான வேத வாக்யங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 'த்ரைவிஷ்டபாந்யபி பதாநி யதாஶ்ரயாணி' என்று ஸ்ரீ கூரேஶர், த்ரிவிஷ்டப ஸம்பந்தமான ஸ்தானங்கள் கூட பகவானால் தரிக்கப்படுகின்றன என்று அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். அவனுடைய அந்த: ப்ரவேஶமும் நியமநமும் இல்லாவிட்டால் ஜகத் என்பது எது?

'த்யௌஸ்ஸசந்த்ரார்கநக்ஷத்ரம் கம் திஶோ பூர்மஹோததி: ।
வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மந: ॥'

என்கிறபடி அவனுடைய ஸங்கல்பமே ஜகத் முழுவதற்கும் தாரகமாகின்றதன்றோ? 'த்ரீணி பதா விசக்ரமே' என்பது அவன் ஜகத்தை அளந்தவன்

என்பதைக் குறிக்கின்றது. இந்த இரண்டு விஶேஷணத்தாலும் பரமாத்மா ஒருவனே சொல்லப்படுகின்றான் என்பதும் வ்யக்தமாகின்றது.

ஜிஷ்ணோ: - ஜயஶீலனை. ஜகத்தை ஆக்ரமித்து பலிசக்ரவர்த்தியை ஜயித்தது போல எல்லாரையும் ஜயிக்கக்கூடியவன் என்பது இதனும் சொல்லப்படுகின்றது.

அஶ்வஸ்ய - இந்த ஶப்தத்திற்கு, 'வ்யாபகனை' என்று பெரியோர்கள் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். அதாவது - 'ஸர்வலோக வ்யாபகன்' என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. இந்த அர்த்தம் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு ஸம்மதமான அர்த்தமேயாம். வேறு ஸாமாந்யமான லௌகிக அர்த்தம் இவ்விடத்தில் அஸங்கதமாகும்.

வாஜிந: - வேகத்தையுடைய. ஶ்ருதி, பரமாத்மாவை அதிகவேகத்துடன் கூடினவன் 'அபாணிபாதோ ஜவந:' (காலும் இல்லை கையும் இல்லை; ஆனால் வேகஶாலி) என்று சொல்லுகின்றது. பக்தர்களின் ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு அதிகமான த்வரையை உடையவன் என்றும் இதற்கு தாத்பர்யம் சொல்லலாம். அகாரிஷம் - இது வைதிக ப்ரயோகம். அர்த்தத்தில் இறந்த காலம் குறிக்கப்படவுமில்லை.

முகா - இது, 'முகாநி' என்பதற்குத்தகுந்த வைதிகமான பதம்.

ஸுரபி - இதற்கு, 'வாஸனையுடன் கூடினதாக' அதாவது - 'பரிஶுத்தமானதாக' என்பது அர்த்தம். முகங்களுக்கு உண்மையான வாஸனை பகவானுடைய ஸ்தோத்ரத்தினால் தான் ஏற்படுமன்றோ?

தவிரவும், விஶுத்தமான மநஸ் வாக் இவைகளை உடையவனுக்கே பகவத் ஸ்தோத்ரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்குமாகையால், இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும் 'முக' என்னும் ஶப்தம் மநஸ்ஸையும் குறிக்கின்றது என்பது ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். பகவத் ஸ்தோத்ரம் வாக்கை ஶுத்திசெய்வதுபோல மநஸ்ஸையும் ஶுத்தம் செய்யுமாதலால் இந்த அர்த்தம் உபபந்நமே. மநஸ்ஸின் உண்மையான ஶுத்திக்கும் பகவத் ஸ்தோத்ரமே ஹேது.

ப்ர தாரிஷத் - 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கம் க்ரியாபதத்தை விட்டு வ்யவஹிதமாக ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி ப்ரயோகம் செய்வது வேதத்தில் ஸாதாரணமே.

[illegible] ப்ர ண ஆயூம்ஷி தாரிஷத:

ஆயூம்ஷி ப்ரதாரிஷத: - ஆயுஸ்ஸைக் கொடுப்பதுடன் வ்யாதிமுதலியவைகளால் ஸம்பவிக்கும் உபத்ரவம் இல்லாமல் இருக்கும்படியும் பகவான் க்ருபைசெய்யவேண்டும் என்று இவ்விடத்தில் ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது. அம்மாதிரியான உபத்ரவம் ஸம்பவித்தால் நாம் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்வது என்பது ஸாத்யமில்லை.

'ப்ராணப்ரயாணஸமயே கபவாதபித்தை:
கண்டாவரோதனவிதௌ ஸ்மரணம் குதஸ்தே?'

என்கிறபடி வ்யாதி மேலிட்டால் பகவத் ஸ்மரணமே ஸாத்யமில்லாமல் போய்விடுமன்றோ? நோவற்ற சிர காலவாழ்வை இப்படி ப்ரார்த்திப்பது பகவத் ஸ்தோத்ர ரூபமான கைங்கர்யத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால், இதில் யாதொரு பிசகுமில்லை. அப்படி ஸதா பகவத்பக்தி நம்மிடத்தில் இருக்குமாயின் இந்த ஸம்ஸாரம் எவ்விதத்திலும் இகழத்தகுந்தது ஆகாது அன்றோ?

'[illegible] ஸந்நிதிஶ்ச
[illegible]!।
ஸம்ஸ்ருஜ்யதே யதி ச பாகவதைஶ்ச ஸர்வை:
ஸம்ஸார ஏஷ ஹ்யபவர்க்க ஏவ ॥'

(பகவத் பக்தியும், அவனது ஸாமீப்யமும், அவனுடைய முகோல்லாஸமும், அவனடியாருடைய ஸம்ஸர்க்கமும் எனக்கு எப்பொழுதும் இருக்குமாயின், இந்த ஸம்ஸாரமும் அபவர்க்கமாகிவிடும்) என்று ஸ்ரீ ஆசாரியர் அநுக்ரஹித்திருக்கிறபடி ஸம்ஸாரம் அப்பொழுது ப்ரார்த்தநீயமேயாகிவிடும். ஆகையால், இவ்வித ப்ரார்த்தனை முமுக்ஷுக்களுக்கும் உபபந்நமே.

இந்த மந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விசேஷணங்களையும் இதில் செய்யப்படும் ப்ரார்த்தனையையும் ஊன்றிப்பார்த்தால், பரம புருஷனைப்பற்றியே இந்த மந்த்ரம் பேசுகின்றதென்பதும் பரம புருஷார்த்தத்தையே இது ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்பதும் நன்றாய் விளங்கும்.

ஸூர்யஶ்ச மா மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச மந்யுக்ருதேப்ய: - பா

அந்வயம்:— ஸூர்யஶ்ச மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச மந்யுக்ருதேப்ய: பாபேப்யோ மா ரக்ஷந்தாம் (ஸூர்யன் என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பரமாத்மாவும் கோபமும் ராகம் முதலியவைகளும், கோபம் ராகம் முதலியவைகளால் செய்யப்படும் பாபங்களிலிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கட்டும்). யத் பாபம் மனஸா வாசா ஹஸ்தாப்யாம் பத்ப்யாமுதரேண ஶிஶ்னா ராத்ரியா (ராத்ர்யா) அகார்ஷம் தத்(பாபம்) ராத்ரிரவலும்பது (ராத்ரியில், மனஸ், வாக், கைமுதலிய கர்மேந்த்ரியங்கள் இவைகளால் யாதொரு பாபத்தை நான் செய்தேனோ, அந்தப் பாபத்தைப் பகவான் போக்கடிக்கட்டும்). மயி யத்கிஞ்ச துரிதம் (வர்த்ததே தத் அபி ராத்ரிரவலும்பது), (இன்னும் என்னிடத்தில் ப்ராரப்தரூபமான பாபம் யாதொன்று இருக்கின்றதோ அதையும் பகவான் போக்கடிக்கவேண்டும்). அஹம் இதம் மாம் அம்ருதயோனௌ ஸூர்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா (நான் இந்த என்னை மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் ஜ்யோதிஸ் ரூபமான ஸூர்ய பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன்).

இந்த மந்த்ரத்தால் பாப நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது என்பதும் அந்தப் பாபநிவ்ருத்தியை ஸம்பாதித்துக்கொள்வதற்காக அந்திய வாக்யத்தில் ஒரு உபாயாநுஷ்டானம் சொல்லப்படுகிறதென்பதும் வ்யக்தங்களாக இருக்கின்றன. அப்படி அநுஷ்டிக்கப்படும் உபாயத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி நம்மால் ப்ரார்த்திக்கப்படும் பாப நிவ்ருத்தியைக் கொடுக்கும் ஶக்தி, பரமாத்மா ஒருவனுக்கே உள்ளதாதலால், இந்த மந்த்ரத்திலும் பரமாத்மாவே ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறான் என்பது ஸித்தம். அது காரணமாகவே, மேல் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் ந்யாயத்தைக் கொண்டும் ஶப்த வ்யுத்பத்தியைக் கொண்டும் 'ஸூர்ய:' 'ராத்ரி:' 'ஜ்யோதிஸ்' என்னும் பதங்களுக்கு பரமாத்மாவே குறிப்பு என்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸூர்ய: - ஸூர்யனுக்கும் பரமாத்மாவாக இருக்கும் பகவான். வ்யுத்பத்தியாலும் இந்த ஶப்தத்தால் பகவானே குறிக்கப்படுகிறான் என்று சொல்லலாம். 'ஸுஷ்டு ப்ரேரயதி' இதி ஸூர்ய: (எவனொருவன் நன்றாக ப்ரேரிப்பிக்கிறானோ, அதாவது - போதிப்பிக்கிறானோ அவன் ஸூர்யன்). எல்லாருடைய உள்ளிலும் ப்ரவேசித்து ஸர்வாத்மாவாக நின்றுகொண்டு ஸர்வ பூதங்

களையும் தன்னுடைய சொந்த ஶக்தியால் ப்ரேரிப்பித்து வருபவன் ஸாக்ஷாத் பகவானொருவன் தான் என்பது 'அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா' 'ஏஷ ஸர்வபூதாநாம்' இத்யாதி வாக்யங்களால் ப்ரஸித்தம்.

'ஈஶ்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶே(அ)ர்ஜுந திஷ்டதி ।
ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா ॥'

(ஸர்வ நியாமக ஶக்தனுன பகவான், ஸர்வ பூதங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும் இருந்துகொண்டு, தேஹேந்த்ரியாவஸ்தமான ப்ரக்ருதியாகிற யந்த்ரத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள பூதங்களை குணாநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறன்) என்று ஸ்ரீ கீதாசார்யனே வெளியிட்டிருக்கிறன். ஸாக்ஷாத் (நன்றாக) ப்ரேரணமாவது - வேறு எவ்வித பராவலம்பனமில்லாமலும் சொந்த ஶக்தியைக்கொண்டே ப்ரேரிப்பதுதான். அதாவது-நிருபாதிக ப்ரேரணம் என்று சொன்னதாயிற்று. லோகத்தில் ஒருவன் மற்றொருவனை ப்ரேரிப்பிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால், அந்தப்ரேரணமெல்லாம் மற்றவர்களிடமிருந்து தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஶக்தியைக் கொண்டே ப்ரேரிப்பதாகும். அது ஸாக்ஷாத் ப்ரேரணமாகாது; ஏனென்றால், தான் ப்ரேரிப்பதற்கு உபாதியாக இருக்கும் காரணம் நிவ்ருத்தமானால் அந்த ப்ரேரண யோக்யதையும் அவனிடமிருந்து விலகிவிடுகின்றதன்றோ? அப்படி மற்றை எதுவிலும் சார்ந்திராமல் தனக்கே சொந்தமாயுள்ள ஶக்தியைக்கொண்டு ஜகத்தை நியமிக்கும் ஶக்தி பகவான் ஒருவனுக்கே உள்ளதாதலால், ஸவிதா (அதாவது - ஸாக்ஷாத் ப்ரேரிப்பிக்கிறவன்) பகவானே ஆகிறன். 'ஸகல ப்ராணிகளையும் ஜநிப்பிப்பதற்குக் காரணமாக இருக்குமவன்' என்றும் 'ஸவிதா' ஶப்தத்திற்கு வ்யுத்பத்தி சொல்லலாம். 'ஸர்வப்ராணிப்ரஸவஹேதுத்வாத் ஸவித்ருத்வம்'. இதுவும் பரமாத்மாவுக்குத்தான் ஸமஞ்ஜஸமாகப் பொருந்தும்.

மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச ரக்ஷந்தாம் - 'கோபமும் கோபத்திற்குக் காரணங்களாயுள்ள ராகாதிகளும் ரக்ஷிக்கட்டும்' என்று சொல்வதன் தாத்பர்யம் என்ன? அவைகளுக்கு உத்பத்தி ஸம்பவியாமல் பகவானே அவைகளைத் தடுத்து பாப நிவ்ருத்தியைச் செய்தருளவேண்டும் என்பது தான் தாத்பர்யம். பகவானொருவனே ரக்ஷகன். 'அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோ-

க்ஷயிஷ்யாமி' என்று பகவானே சொல்லியிருக்கிறன். இவைகளுக்கும் ரக்ஷகத்வம் சொன்னது, 'இவை உத்பந்நங்களாகாமல் இருந்துகொண்டு நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்' என்பதைக் குறிக்கின்றது. 'மந்யுபதய:' (கோபத்திற்கு ப்ரவர்த்தகங்கள்) என்பது கண் முதலிய இந்த்ரியங்களைக் குறிக்கின்றது என்றும் சொல்வார்கள்.

ராத்ரி: - பகவான். ஸாமாந்ய ராத்ரிக்கு பாபத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்க ஶக்தி ஏது? 'ரா' என்னும் அக்ஷரத்தால் 'ராதி' (கொடுக்கிறன்) என்னும் க்ரியையை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டும், 'த்ர' என்பதால், 'த்ராணம்' (ரக்ஷணம்) என்பதை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டும், 'ராத்ரி' என்னும் ஶப்தம் ஸகல புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்கிறவனுகவும் நிருபாதிக ரக்ஷகனுகவுமுள்ள பகவானைக் குறிக்கின்றது என்று அபிஜ்ஞர்கள் வ்யுத்பத்தி செய்திருக்கிறார்கள்.

மநஸா வாசா .... இந்த மந்த்ரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 'மநஸ்' முதலியவை மற்றை ஶ்ரோத்ரம் முதலிய இந்த்ரியங்களையும் உபலக்ஷணமாகக் குறிக்கின்றன.

'யதுபஸ்தக்ருதம் பாபம் பத்ப்யாம் வா யத்க்ருதம் மயா ।
பாஹுப்யாம் மநஸா வாசா ஶ்ரோத்ரத்வக்க்ராண சக்ஷுஷா ॥'

என்னும் மஹர்ஷிகளின் வாக்யம் இதற்கு ஸூசகம்.

முதலில் 'மந்யுக்ருதேப்ய: பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம்' என்று ப்ரார்த்தித்துவிட்டு, மறுபடியும் 'ராத்ரிஸ்ததவலும்பது' என்று ப்ரார்த்திப்பது ஏன்? இரண்டு இடங்களிலும் பாபங்களிலிருந்து ஸம்ரக்ஷணமே ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறபடியால், முதலிற் சொல்லப்பட்டதை மறுபடியும் சொல்வதற்குக் காரணமென்ன? என்று ஶங்கிக்கலாம். முதலில் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டது, பூர்வ காலத்திற் செய்யப்பட்ட பாபங்கள், இப்பொழுது செய்யப்படும் பாபங்கள், இனி ஸம்பவிக்கும் பாபங்கள் ஆக ஸாமாந்யமாக மூன்று காலங்களிலும் ஸம்பவிக்கும் பாபங்களிலிருந்து ஸம்ரக்ஷணம்; இரண்டாவது வாக்யத்தில், ஸமீபித்த காலத்திற் செய்யப்பட்ட பாபங்களிலிருந்து ஸம்ரக்ஷணமே என்பது.

யத்கிஞ்ச து³ரிதம் மயி . இத³மஹம் மாமம்ருதயோனௌ . ஸூர்யே ஜ்யோதி

'ராத்ர்யா' என்னும் விஶேஷிந்த பதத்தால் விளங்குகின்றது. ஸமீபித்த காலத்தில் சேர்ந்திருக்கிறபடியால், அவை மிகவும் கடுமையாகத்தோன்றி, இம்மாதிரி விஶேஷித்து சொல்லப்படுகின்றன. ஐஶ்வர்யாதிக்யத்தால் சேரும் பீடியே விஶேஷித்து ப்ரார்த்தனை செய்வதற்கு ஹேது.

மனஸா வாசா ஹஸ்தாப்⁴யாம் ...... பாபங்கள், காயிகங்களென்றும் வாசிகங்களென்றும் மாநஸங்களென்றும் மூவகைப்படும். ப்ராணிகளை ஹிம்ஸிப்பது, பிறருடைய சொத்தை அபஹரிப்பது, பர தாராபிமர்ஶநம், அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் முதலியவை காயிகங்கள்; பொய் சொல்வது, பிறரை நிந்திப்பது, பருஷமாக வார்த்தை சொல்வது முதலியவை வாசிகங்கள்; கோபம், லோபம், மோஹம், அஹங்காரம் முதலியவை மாநஸங்கள்.

யத்கிஞ்ச து³ரிதம் மயி - 'இன்னும் நம்முடைய புத்திக்கு எட்டாமல் இருக்கும் பாபமெல்லாம்' என்பது கருத்து. ப்ராரப்தரூபமான பாபமெல்லாம் இதனால் விவக்ஷிதம். ப்ராரப்தத்தின் நாஶமும் பகவான் செய்வன் என்பது ப்ரமாண ஸித்தம்.

'இவ்விதமாக ஸர்வ பாபங்களிலிருந்தும் ஸம்ரக்ஷணத்தை ப்ரார்த்திப்பது மாத்திரம் போதுமா? கேவலம் ப்ரார்த்தனையால் ஸம்ரக்ஷணம் கிடைத்து விடுமோ?' என்றால், 'அது போதாது; அந்த ஸம்ரக்ஷணத்திற்கும் பாத்ரமாகும் பொருட்டு நாம் உபாயாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டியது அவஶ்யமே. அந்த உபாயமும் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஆகிஞ்சந்ய புரஸ்ஸரமாக நம்மை ஸமர்ப்பித்துக்கொள்வதே' என்று இம்மந்த்ரத்தின் அந்த்ய வாக்யத்தால் ஏற்படுகின்றது.

அஹம் - 'ந யத்கிஞ்சித் ஸதி' என்றபடி ஆகிஞ்சந்யம், அநந்ய கதிகனுயிருக்கும் தன்மை, இவைமுதலியவைகளுடன் யுக்தனுயிருக்கும் நான்.

அம்ருதயோனௌ - மோக்ஷத்திற்கும் காரணபூதனை. ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணமாயிருப்பதுபோல, மோக்ஷத்திற்கும் பகவானே காரணம்.

ஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா .

ஸூர்யே ஜ்யோதிஷி - பகவான், ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களெல்லாவற்றிற்கும் ஜ்யோதிஸ் என்றும், தமஸ்ஸுக்கு அப்புறத்தில் ப்ரகாஶிக்கும் ஜ்யோதிஸ் என்றும், 'தம் தே³வா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:' 'அத² யத³த: பரோ தி³வோ ஜ்யோதிர் தீ³ப்யதே' இத்யாதி வாக்யங்களால் ஶ்ருதி சொல்லுகின்றது. 'இப்படி அஸாதாரண தேஜோ ரூபனுயிருக்கும் ஸூர்ய பரமாத்மாவினிடத்தில்' என்பது அர்த்தம்.

இத³ம் அஹம் ஜுஹோமி - இந்த என்னை ஸமர்ப்பிக்கிறேன். 'இத³ம்' என்பது 'இமம்' என்பதற்கு பதிலாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'ஸ்வாஹா' என்பது ஸமர்ப்பண மந்த்ரம்.

'தத³யம் தவ பாத³பத்³மயோ -
ரஹமத்³யைவ மயா ஸமர்பித:'

என்பது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய தி³வ்ய ஸூக்தி. 'முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆத்மா ஆத்மீயம் எல்லாம் பகவச்சேஷத்வேந அநுஸந்திக்கத் தகுந்தது' என்னும் நிவ்ருத்தி தர்மஸாரம் இதனால் சொல்லப்பட்டதாகின்றது. இம்மாதிரியான உபாயாநுஷ்டானமும் இம்மாதிரியான ப்ரார்த்தனையும் பரமாத்மாவைத் தவிர்த்து வேறு எவ்விடத்தில் உபபந்நங்களாகும்?

(இன்னும் வரும்.)

வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம். ஸ்ரீ. உ. வெ. சேட்டலூர் பகவத்விஷயம் நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்; உயர்ந்த க்ளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டு, 1400-பக்கங்களுக்கு மேலடங்கியது ... விலை ரூ. 6—8—0
பயின்டு செய்யாத புஸ்தகம் ... விலை ரூ. 6—0—0

வேண்டியவர்கள் 'வேதாந்ததீபிகை' ஆபீசுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

186713

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் தற்காலநிலைமை.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தின் பெருமை, அதின் ப்ரவசனம், முதலியவைகளைக்கவனிக்க வேண்டிய கடமை நம்ப்ரமுகர்களுக்குமுக்கியமாயிருப்பினும், காலதேச வர்த்தமானங்களைப் பார்க்கும்போது, சில விஷயங்கள் எல்லாவற்றிலும் முற்படக் கவலைப்பட வேண்டுமவையாயிருக்கின்றன. ஸ்ரீவைஷ்ணவன், ட்ராம்வண்டி யோட்டுவதும், ப்ராமணர்களுடைய ஹோட்டல்களில் காப்பி முதலியன பானங்களை ஆற்றிக் கொடுப்பதும், மாட்டுத்தரகு வ்யாபாரம் செய்வதும் ஜவுளிக் கடைகளில் மூட்டை சுமப்பதும், முதலான ஈனத்தொழில்களைச் செய்யும் நிலமைக்கு வந்து விட்டதை நம்முக்கியர்கள் கவனித்தார்களா? இந்தத்தசை நேரிட்டது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தின் பெருமையை யுணராததாலாவது, அவனவனுடைய துர்புத்தியினாலாவது, என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஜீவிகைக்காக நம்மவர் இத்துறைகளிலிழிய நேரிடுவது, ஜனஸமூஹத்தின் பொதுவான செல்வ நிலைமையைப் பொருத்திருக்கின்றது. ஆயினும் இதில் நாம் கவனிக்க வேண்டுவது என்ன வென்றால், இந்த துர்த்தசை எவ்வளவு மட்டில் நம்மவர்க்கு ஸ்வயக்ருதம்; எம்மட்டில் நிவார்யமானது; இதில் பட்டவர்களில் யாருக்காவது எம்மட்டிலாவது இத்தசைக்கு நிவ்ருத்தியையுண்டாக்க முடியுமா, என்பது போன்ற அம்சம். ஆபத் தர்மமென்று வைதிகர்களும் பல அதிவ்ருத்தங்களைக் குற்றமற்றவை யென்று ஸாதித்தாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மத்தின் உன்னதமான லக்ஷ்யத்துக்குக் குறைவின்றி எவ்வளவு தூரம் ஜீவிகைக்காக அநுரூபமல்லாத வ்ருத்திகளைக் கொள்ளலாமென்பதை நிர்ணயிக்க வேண்டு மென்பதே நாங்கூறியதின் பொருள். ஏனென்றால் இவ்வித வைஷ்ணவர்களின் மனப்பாங்கும் ஸம்ஸர்க்கங்களும், நமது ஸம்ப்ரதாயானுஷ்டானங்களுக்கு முற்றிலும் வேற்றுமைப் பட்டவையாதலால், அவை இவர்களுக்கும் தாங்கள் உத்க்ருஷ்டமான ஸமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னும் புத்தியை நாளடைவில் மாற்றி விடுகின்றன. இது நிற்க, அற்பச் சம்பளங்களில் உத்தியோகம் செய்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான வர்த்தக குமாஸ்தாக்களும் வக்கீல் குமஸ்தாக்களும் தாலுக்காக் கச்சேரி முதலிய ஸர்க்கார் குமாஸ்தாக்களும், இவர்களைப் போன்ற மற்ற அற்ப வரும்படியை உடையவர்களும், தங்கள் தங்கள் மனைவிமார்களுக்கு ஒவ்வொரு ஸமயங்களிலும் 50 ரூபாய்க்குக் குறையாத சேலைகளை வாங்கித் தருவதும் இன்னும் இவை போன்ற தம் அந்தஸ்துக்குத் தகாத விஷய ஸுகங்களை நாடுவதும் மிகவும் கவலைக்கு இடமாயிருக்கின்றன. இதின் ரஹஸ்யத்தை அறிவதும் எளிதல்ல. இவர்கள் தங்கள் பிதுரார்ஜிதம் முதலான ஸொத்துக்களை அழிக்கா

மல் தங்களுடைய விஸத்ருசமான ஸுகாநுபவத்துக்கு (Luxury) வேண்டிய த்ரவ்யத்தை ஸம்பாதிக்கவாவது வேண்டும். அல்லது அவ்விபரீத ஆகர்ஷகங்கள் நிரம்பிய இடங்களிலிருந்து திரும்பவாவது வேண்டும். இவர்களில் யாரேனும் தங்கள் பூர்வீகக்ராமங்களிலிருந்து பெரிய பட்டணங்களில் வந்து வஸிப்பவர்களாயிருந்தால் இப்பட்டணவாசத்திற்கு வேண்டிய செலவுக்காகக் குறைந்த பக்ஷம் மாதம் ஒன்றுக்கு 50 ரூபாயாவது ஸம்பாதிக்கும் திறமை யுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். அன்றேல், இவர்கள் நகரங்களில் வஸிக்க வேண்டும் என்றும் பித்தினால் தங்கள் பூர்வீகமான ஆஸ்திகளை இழப்பது மல்லாமல் பலவிதமான துக்கங்களுக்கும் ஆளாகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட காக்ஷிகளை நாம் பிரதிதினமும் காண்கின்றோம்.

இப்படித் தனக்கு அநுரூபமல்லாத போகங்களில் இழிந்து துக்கப்படுகிறவனுடைய துர்த்தசைக்கு அவனுடைய விபரீதபுத்தி மாத்திரம் காரணமல்ல. நகரங்களில் விளங்குகின்ற வக்கீல் முதலிய பெரியமனிதர்களுடைய வைபரீத்யங்களும் இதற்கு காரணமாயிருக்கின்றன. இவர்கள் தங்கள் தங்கள் க்ருஹங்களில் நடத்திவரும் நாகரீக முறைகள் நமது ஸமூகத்தில் உள்ள அனேக ஏழையான க்ரஹஸ்த்தர்களுக்குக் கேட்டை விளைக்கும் தன்மையை உடையவையாய் இருக்கின்றன என்பதைக் கொஞ்சமேனும் சிந்திப்பதில்லை. பணக்காரனோ ஏழையோ ஒவ்வொரு வைஷ்ணவனும் தன் ஜாதி அநுஷ்டானாதிகளைப் பற்றத்தான் மற்ற வைஷ்ணவருக்குச் சமானமென்றெ நினைக்கிறான். இது ஒருவாறு நியாய்யம்தான். ஆனால் இந்த நினைவினாலேயே எளியவனும் விலையுயர்ந்த பட்டாடை வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் என்று இவைபோன்ற அழிவுக்குச் சாதமான பணக்காரர்களின் கண்மூடி நடவடிக்கைகளில் இரங்கிவிடுகின்றான். இவனைத்திருத்த வேண்டுமானால் நமது யோஜனை இத்திக்கில் செல்ல வேண்டும். நமது ஸமூக அபிவ்ருத்தியில் உத்யுக்தரான ப்ரமுகர்கள் நகரவாஸிகளான வக்கீல்கள் முதலியவர்களை அணுகி, அவர்களைத் தாம் நினையாமலே மந்தபாக்யர்களான தம் ஸமூகத்தவர்க்கு விளைவிக்கும் தீங்குகளை நிதானித்துப் பராமர்சிக்கும்படி செய்யவேண்டும். வீணை போகங்களில் அவர்களுடைய ஆவலைத் தணியச்செய்யவேண்டும். இது அப்பணக்காரருக்கு நேராக நன்மை செய்வதுடன் மற்றவர்களுக்கும் பரம்பரையாக மிகவும் உபகாரகமாக இருக்கும். இதனால் யாதொரு விதமான லாபமும் இன்றியே தங்கள் ஊரை விட்டு நகரங்களில் வந்து வஸித்து வ்ரயம் செய்து வைஷ்ணவன் கெடாமலிருப்பதற்கு ஒரு ஸாதகமான மார்க்கம் ஏற்படும். ஸமூஹத்திற்கும் சைதில்யம் குறையும்.

தங்கள் குழந்தைகள் இங்கிலிஷ்ப்படிப்புப் படிக்க வேண்டுமென்றோ, உத்தியோகம் செய்துகொண்டிருக்கும் தம் மக்களுடன் கூடி இருக்கவேண்டுமென்றோ, அல்லது உள்ளூரில் பிழைப்புக்கு மார்க்கமில்லாமல் நகரங்களில் வஸிக்கும் வைஷ்ணவர்கள் வீடுகளில் ச்ராத்தம் முதலானவைகளில் அந்வயித்

துப் பிழைக்கலாம் என்றும் எண்ணத்தினாலோ, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் க்ராமங்களை அடியோடு விட்டுத் திரள்திரளாகப் பெரியபட்டணங்களுக்கு வந்து விட்டார்கள். இதன்பயனாக, பித்ருச்ராத்தம் செய்யவேண்டுமானால் அதற்கு வேண்டிய ஸ்வாமிகளை ஸ்ரீக்ராமங்களிலிருந்து அழைப்பிக்கவேண்டியிருந்த வழக்கம் போய் இப்போது பட்டணக்கரைகளில் அவர்களைத் தேடவேண்டியிருக்கின்றது. இது ப்ரமுகர்கள் அவசியமாய் கவனிக்கவேண்டிய மற்றோர் விஷயம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ச்சிறுவர்களின் ஆங்கிலப்படிப்பை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய அநுகூலமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட போஜன சாலைகளின் அத்யக்ஷர்கள் மேற்பார்வை பார்த்து வரவேண்டுமென்று வைதிக ச்ரேஷ்டர்கள் தீபிகையின் மூலமாய் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இது கைகூடுமானால் அதின் பலமாய் சிறுவர்களுக்குச் சம்ப்ரதாய முறைகளில் பயிற்சி உண்டாவதுடன் மற்றோர் நன்மையும் உண்டாகுமென்று நான் எதிர்பார்க்கின்றேன். இவர்களுடைய பெற்றோர்கள் இவர்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு தமது ஊர்களையும் வீடுகளையும் விட்டு நகரங்களுக்கு வந்து வஸிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதையும் பொழுதுபோவதற்காக அயோக்யங்களான கார்யங்களில் இழியும் வழக்கமும் ஒழியும். ச்ராத்தாதிகளை உத்தேசித்துப் பட்டணங்களுக்கு வரும்ப்ராம்மணர்கள் தங்கள் தங்கள் ஊரிலேயே வாஸம் பண்ணுவார்களாயின் அவர்களுக்கு இப்போது போட்டியினால் ஒருரூபாய் மாத்திரம் கிடைக்குமிடத்தில் இரண்டு ரூபாய் கிடைக்குமென்பதும், பதின்மடங்கு அதிகமாய் மரியாதை நடக்குமென்பதும் திண்ணம். சில பட்டணங்களில் தேவாலயங்களில் உத்யோகம் வாங்கியும் இம்மாதிரி வேறு வகைகளிலும் ஏதோ சம்பாதிக்கலாம் என்று நினைப்பவர்களுக்கு நகரவாசத்தின் செலவுகள் இவை எல்லாவற்றையும் விழுங்கி மேற்கொண்டு இருக்கும்படி நன்றாய் விளங்கும். இவர்களின் யாதாயாதமானபிழைப்பு ப்ராம்மணன் என்றால் ஒருவித அவஜ்ஞை உண்டாவதற்கு மாத்திரம் ப்ரயோஜப் படுகின்றது.

மற்றும் சிலர் தங்களூர்களுக்குத் தம்மூரிலேயே ஸுகமாயும் மரியாதையாயும் காலக்ஷேபம்செய்து வரப்போதுமான ஐவேஜிருந்தும் தம்புத்திக்குத் திறமைக்கும் அநுகூலமானபொழுதுபோக்குகள் வேண்டுமென்று அதற்காகத் தமக்கு ஸங்க்ரஹிதங்களான கரைகளித்போய் நிலைத்திருப்பதையும் காண்கின்றோம். இவர்கள் ப்ராயேண நாடகக் கொட்டகைகளிலும் வாஸனைத்ரவ்யங்கள் விற்கும் ஸாயபுமார்களின் கடைகளிலும் கூடுவார்கள்.

பட்டுநூல் வ்யாபாரிகளிடத்தில் கணக்கெழுதியோ, தரகு வ்யாபாரம் செய்தோ, இதுபோன்ற வழிகளில் நன்மார்க்கத்தாலோ, துர்மார்க்கத்தாலோ, மாதம் ரூ. 30,40, என்று சம்பாதிக்கும் சிறு தொகைகள் இவர்களுடைய காப்பி, புகயிலை, நாடகம் முதலிய செலவுகளுக்கே போதுகிறதில்லை. இவர்கள் க்ருஹக்ருத்யம் நடக்க ஊரிலிருந்து கொண்டுவர வேண்டியிருக்கிறது. இத்துடன் பட்டுவஸ்திரங்கள் வெள்ளிப்பாத்திரங்கள் வாத்தியப் பெட்டிகள் முதலிய டம்

பச் செலவுகளுக்காக முதலில் சிறிது சிறிதாய்க்கடன்வாங்க ஆரம்பித்து முடிவில் இவர்கள் குடும்பஸொத்தையெல்லாம் அடமானம் வைக்கவேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். இப்படிப் பொருள்களை அழிக்கின்றவர் பலரைப் பலவிடங்களில் காண்கின்றோம். இவர்களிற்பலர் சிகை ஊர்த்வபுண்ட்ரம் பட்டுக்கரைவேஷ்டி முதலியவைகளை ஒழுங்காகத் தரிக்கின்றார்கள்தான். இவர்கள் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தாலோ இவர்களுடைய சோசநீயமான நிலைமையும் அவிவேகமும் வெளிப்படும். அவர்களால் அவர்கள்வஸிக்கும் நகரத்துக்கு யாதொரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. தங்கள் பூர்வீகமான க்ராமத்திற்கும் ஒரு பெருமையும் இல்லை. ஆனால் இவர்களால் நமதுஜாதிக்கு குறைவு ஏற்படுவது மாத்திரம் ஸித்தம். இம்மஹான்கள் பூர்வார்ஜிதங்களான பொருள்களைக் காப்பாற்றித் தங்களுடைய ஊர்களிலேயே வாழ்ந்து காலம் தள்ளுவார்களேயானால் இதுவே நம் இனத்தாரின் முன்னேற்றத்துக்கு இவர்கள் செய்யும் பெரியஉபகாரமாகும்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட நம்மவரில் ஸ்ரீமான்களான வக்கீல்கள் மிராசுதார்கள் முதலியவர்களைப் படிமானத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டியது இன்றியமையாத காரியம். இவர்களுடைய ஞானமும் பகுத்தறிவும் பல்லாயிர வருஷங்களாய்ப் பெரியோர்கள் காப்பாற்றிவைத்து தாயக்ரமத்தில் கொடுத்த பயிற்சியின்பயனன்றோ? இவர்கள்தற்போது அநுபவிக்கும் உத்க்ருஷ்டமான பதவியும் ஸுகாதிகளும் இவர்களுக்கு ஒக்குமாயின் இதைத்தாம் இந்தச்ரேஷ்டமான ஜாதியில் பிறந்ததின்பயன் என்று இவர்கள் நன்றி செலுத்தக்கடவர்கள். இந்த சமூகத்தின் அபிவ்ருத்திக்காக தகுந்த அளவில் இவர்கள் த்யாகம் செய்ய வேண்டிய கடமையையும் இவர்கள் உணரவேண்டும்.

கீழ்கூறிய விஷயங்கள்யாவும் எல்லோருக்கும் புலப்படுகின்றனவென்றாலும் என் ஸாமான்யபுத்திக்கு இவைகளைப்பற்றிய பரிஹாரங்களைக் காலதாமதமின்றித் தேடி ப்ரயோகித்தாலல்லது நமது ஸமூஹவாழ்வுக்கு அநிவார்யமான ஸங்கடங்கள் நேரிடுமென்று தோன்றியதால் இவற்றை எழுதலானேன். இவற்றைப் பற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த சபையார் என்னமுயற்சிகளைச் செய்கிறார்கள்? இத்தகைய ப்ரஸ்னங்களைப் பர்யாலோசனை செய்து தகுந்த பரிஹாரங்களைத் தேடி அநுஷ்டிப்பித்தாலன்றி வைதிகதர்மம் பழைய நிலைக்கு வரமுடியாது என்பதை அச்ஸபையார் அறிகின்றார்களா? மநுஷ்யப்ரயத்னத்தில் செய்யக் கூடியவைகளைச் செய்யத் தயாராயிருக்கின்றார்களா? இவர்கள் ப்ரயத்னங்களுக்குப் பலமான இடையூறுகள் ஸம்பாவிதங்களே. ஆயினும் எம்மட்டில் கார்யாரம்பம் உண்டென்பது விளங்க வேண்டும்.

சுஷ்க வைதிகர்களும் இப்ரயத்னங்களில் விழித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்திருப்பது தீபிகையில் வைதிக ச்ரேஷ்டர்கள் எழுதும் வ்யாஸங்களினால் விளங்குகின்றது. வைதிகஸ்ரீயின் கோஷமானது வெகு தூரதேசங்களிலும் ஒலிக்கின்றது. ஆனால் ஸமீபத்திலிருக்கிறவர்கள் காதுபடைத்தும் இஸ்ஸ்ரீயின்

ஆர்த்தத்வனியைச் செவியுற்றவர்களில்லையாகில் அவர்கள் மிகவும் சோசநீயரே. ஆனால் இந்த கோஷம் ஜயகோஷமென்றே நம்புகின்றேன். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸபையின் ப்ரவ்ருத்திகளில் மேற்சொல்லிய விஷயங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன என்பது ப்ரகாசமாக வேண்டும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஐஹிக வாழ்வின் மரியாதையைக் காப்பாற்றினாலல்லது அவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷணத்துக்காகச் செய்யும் கார்யங்கள் பயன்படா. ஸம்ப்ரதாயஸ்திதியும் அதின் அநுஷ்டானமும் அவனவன் நடந்திவரும் உலகவாழ்வைப் பொருத்திருக்கும் என்பது ஸுப்ரஸித்தம் மேற்றிலும் ஒருவாறு விளக்கியிருக்கின்றேன்.

நமது அபிவிருத்திற்குக் காலமும் இப்போது அநுகுணமாயிருக்குமென்று தோன்றுகின்றது. காந்தி யென்னும் மஹான் த்யாகம், டம்பமில்லா திருத்தல் ஆர்ஜவம் முதலிய குணங்கள் நாடெங்கும் ப்ரவஹிக்கும்படி செய்து வருகின்றார். வைதிக தர்மநிஷ்டர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவ்வெள்ளத்தை ஸாம்ப்ரதாயிகங்களான கால்வாய்களில் திருப்பி நம் வரண்ட கழனிகளில் சேர்ப்பார்களாயின் நமது மஹஸ்ஸுல் ஸ்வர்ணமயமாயிருக்கும் என்னத் தட்டில்லை. ராஜீய விஷயங்களில் காந்தியின் க்ருஷியானது சித்தரஞ்சனதாஸ் என்பவரைப் போன்ற கற்பக விருக்ஷங்களைப்பெற்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமூகத்திலிருந்து காந்தியைப் போன்றவர் எழுந்தாலும் எழாவிட்டாலும் கற்பகத் தருக்களுக்குக் குறையில்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸபையின் ப்ரவர்த்தகர்களின் ஜாப்தாவில் முதற் பெயராகக் காணப்படும் ஸ்ரீமான் இந்தஸபையின் மூலமாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமூகத்திற்கே போஷகராய் விளங்குகின்றார். அப்பதவியின் கௌரவத்தை அவர் நன்றாய்ப் பாராட்டத் தட்டில்லை. அவரைப் போன்றவர்கள் த்யாகம் செய்ய முன் வந்தாலன்றி நமது அபிவ்ருத்திக்கு எளிதான மார்க்கம் உண்டாகாதென்பது என் துணிவு.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸன்.

ஐ ந க ந ந் தி னி.

இந்தப் புஸ்தகத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள், கீழ்குறிக்கப்பட்டுள்ள விலாஸத்திற்கு எழுதி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

(1) திவான் பஹதூர் தி. த. ரங்காசார்யர், ம்.ஏ., பி.எல்., திருவள்ளூர் (செங்கல்பட்டு ஜில்லா.)

(2) சொ. வேதாந்தம் ஐயங்கார், தமிழ்ப்பண்டிதர், ஹநுமந்த ராயர்கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, மதிராஸ்.

இதன் விலை. ரு. 1-0-0. [தபால்கூலி நீங்கலாக.]

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:.

ஸத்ஸங்க வைபவம். *

[illegible]

[illegible]

ஸநக ஸநந்தாதி துல்யர்களான ஸத்துக்களால் பரிபூர்ணமான இந்த மஹா ஸபையில் பிரியப்ரஜ்ஞனான அடியேனுக்கு '[illegible]' என்கிறபடி மௌநமே உசிதமாயிருக்க சிலவிஷயங்களைச் சொல்லுவதாய் அடியேன் உபக்ரமிப்பதே ஸாஹஸம். இங்குள்ள மஹான்களுடைய நியமனத்தையும் அநுக்ரஹத்தையும் முன்னிட்டு அப்படி ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லுவதாயுபக்ரமித்தாலும் '[illegible]' என்கிறபடி நித்யஸூரிகளாலும் பரிச்சேதிக்க முடியாத மாஹாத்ம்யத்தையுடைய ஸந்துக்களுடைய வைபவத்தையும் தத்ஸங்கத்தின் வைபவத்தையும் சொல்லுவதாய் உபக்ரமித்தது மிகவும் ஸாஹஸம். ஆனாலும் ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரன் வைபவத்தை அதின் லேசமறியாத அஸ்மதாதிகள் அவன் முன்பேநின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் ஸ்தவப்ரியனான அவன் தாவன்மாத்ரேண ஸந்துஷ்டனாயப்போலே தத்ஸமானசீலர்களான ஸ்வாமிகளும் தங்களுடைய வைபவத்தின் லேசத்தை சிற்றறிவுடைய அடியேன் யதாமதி விஜ்ஞாபிப்பதையேகொண்டு ஸந்துஷ்டர்களாகையால் அடியேனுடைய ஸாஹஸவ்யாபாரமும் ஸபலமாய் விடுமென்று நிச்சயித்து இந்த விஷயத்தை யதாமதி விஜ்ஞாபிக்கத் துணிகிறேன். இப்படி ஸத்துக்களின் மாஹாத்ம்யத்தை மஹான்கள் மேற்க மிதஜ்ஞர்களும் சொல்வது என்பது இதிஹாஸத்திலும் ப்ரஸித்தம். '[illegible]'-[illegible] மான [illegible] த்தையன்றோ குஹப்பெருமாள் சொன்

* இந்த திருக்குடந்தையில் துன்மதி வருஷ (1921) மார்கழி மாதத்தில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் 11-வது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் அக்ராஸனம் வஹித்த ஸ்ரீ. உப. வே. வித்வான் ஒஞ்சியேடு ரங்கராஜாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

னது. ஈப்ஸ - கேட்கவேணுமென்ற ஆசைபிறந்த பிறகன்றோ அவர் சொன்னது. ஸத்பாவம் - ஸாக்ஷாத் க்ருதி ஸாத்விகர்கள்' என்கிறபடி அவருடைய ஸத்தையை யநுஸரித்துவரும் ஸ்வபாவத்தை; அன்றிக்கே ஸத்துக்களுடைய பாவம், அஸாதாரணதர்மம், அதுபோன்ற பாவத்தை, அதாவது தாஸ்யருசி என்னவுமாம். 'ஸம்ஸாராதிஶய்ய கஜவநா' என்னக்கடவதிறே. ஶுஶ்ரூஷ - திருபாதிகஸம்பத்விஶிஷ்டன் மஹிமையையன்றோ இவன் சொல்லவாரம்பித்தது. ஸ்ரோதுஸ: - 'வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்' என்கிறபடி 'ஜ்ஞாதா ஸதஸ்ஸா ஸர்வம் விதாவ ஸ்த ஸாதவ:' என்கிற ஜ்ஞாநமுடைய மஹத்வைபவத்தையன்றோ இவர் சொல்லவிழிந்தது. ஸர்வஜ்ஞன் 'ஸாக்ஷாத்க்ருதி:' என்று கைவிட்ட விஷயத்தை அஜ்ஞனான ஒருவன் கண்டறிந்தாலும் அதின் ஸ்வபாவம் அவனை மௌனமாய் இருக்கவொட்டாதிறே. ஸதாசார்ய வேதாய - இவருடைய அபிநிவேஶம் கேட்பவருடைய ஆதரவைக் கவனித்ததேயன்றி ஜ்ஞாதா ஜ்ஞாநங்களையும் உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களையும் கவனித்ததில்லைகாண். ஶாஸ்த்ர மஹத ஸ்தாவர: - அசேதனங்களின் வாசிபடிந்தவனன்றோ மஹாத்மாக்களுடைய ஸத்பாவத்தை சொல்ல வாரம்பித்தது. ஆகையால் மஹான்களின் ஸந்நிதியிலும் அளவிடமுடியாத விஷயத்தை அபிநிவேஶமாத்திரத்தைக்கொண்டு அடியேன் விஜ்ஞாபிப்பது உசிதமே. ஸத்துக்கள் என்றால் எவர்கள்? அவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் எப்படிப்பட்டது? அவர்களின் ஸங்கத்தின் வைபவம் இருக்கும்படி தான் என்னவென்னில்? இதுகளை எல்லாம் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸ்ரீ பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தின் உபக்ரமத்தில்

'ஸந்த: ஸ்ரீரங்க ப்ருத்வீஶசரணத்ராண ஶேகரா: ।
ஜயந்தி புவநத்ராண பதபங்கஜ ரேணவ: ॥'

என்கிற ஶ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார். இதில் 'ஸ்ரீரங்க ப்ருத்வீஶ சரணத்ராண ஶேகரா:' என்கிற விஶேஷணத்தால் பகவத்பர்யவஸாநமான பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுடையவர்களே ஸத்துக்களென்றும், 'புவநத்ராண பதபங்கஜரேணவ:' என்கிற விஶேஷணத்தாலே ஸத்துக்களில் ஸம்ஸாரோத்தாரண ஸாமர்த்யமென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஸத்ஸங்கத்தாலே கேவலதூளிகளே லோகரக்ஷணம்பண்ண ஸமர்த்தங்களென்றால் ஸத்துக்களின் மாஹாத்மியத்தை தனியாகச்சொல்லவேண்டுமோ? இப்படியே பாதுகாஸஹஸ்ரத்தின் ஸம்ஹாரத்திலும்,

'ஜயதி யதிராஜஸூக்தி ஜயதி முகுந்தஸ்ய பாதுகாயுகளீ ।
தது ப்ரயதநாஶ்ச தாஸா தந்யம் ஜயதி பூமி ஸந்த: ॥'

என்கிற ச்லோகத்தால் ஸத்துக்களின் மாஹாத்ம்யத்தை யருளிச்செய்து அவர்களுடைய மங்களாஶாஸநத்தோடு தலைக்கட்டினர். இதனால் ஸ்ரீ பாதுகாஸஹஸ்ரகோஶத்துக்கு ஸத்துக்கள் இரண்டு கம்பைகள் என்று ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளமென்று ஏற்படுகிறது. உபஸம்ஹார ச்லோகத்தில் 'தது ப்ரயதநா:' என்கிற பதத்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிஜந்யஜ்ஞாநமும் தத்கார்யமான ஶேஷவ்ருத்தியுமே ஸத்துக்களுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங்களென்று சொல்லப்பட்டது. உபக்ரமத்தில் ஶேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையால் ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாக்ஷிப்தம், இங்கு வாசநிகம். உபக்ரமத்தில் திரிலோகீரக்ஷணத்தையிட்டு ஸத்ஸங்க மாஹாத்ம்யத்தைச் சொன்னர். உபஸம்ஹாரத்தில் த்ரிவேதீரக்ஷணத்தையிட்டு ஸந்மாஹாத்ம்யத்தை வெளியிட்டார். இப்படி இப்ரபந்தம் ஸந்மூலமாய் ஸத்ப்ரதிஷ்டமாய் விளங்குகையாலிறே ஸர்வ ப்ரபந்தோத்க்ருஷ்டமாய் ஸ்வப்ரதிபாத்யம்போல் தானும் மஹான்களுக்கு ஶிரஸாவஹிக்கும்படியாய் இருப்பது. ஸஹஸ்ரஶாகமான இப்பாதுகோபநிஷத்திற்கு ஸச்சப்தம் ஆத்யந்த ப்ரணவங்களாக ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளமுமாம்.

தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஆநந்தவல்லியில் 'தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத் அந்யோந்தர ஆத்மாऽऽநந்தமய:' என்கிற வாக்யத்தில் விஜ்ஞாநஶப்தவாச்யனான ஜீவாத்மாவுக்கு ஆநந்தமய ஶப்தவாச்யமான ப்ரஹ்மம் ஆத்மா என்று சொல்லுகையால் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரஹ்மம் ஶேஷி என்றும், நியந்தாவென்றும், ஆதாரமென்றும் ஏற்படுகிறது.

இப்படி இவ்வாக்யத்தில் ஜீவனுக்கு ஆதாரமாய் நியந்தாவாய் ஶேஷியாய் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநமுடையவனையே ஸத்தென்று ப்ரஹ்மவித்துக்கள் அறிகிறார்களென்று 'அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் । அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது:' என்கிற மேல் ஶ்லோகம் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மம் தனக்கு ஶேஷி என்றாலும், தான் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஶேஷபூதன் என்றாலும், அர்த்தத்தில் மாறுபாட்டில்லையாகையால் பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநமே ஸத்துக்களுக்கு நிருபக தர்மமென்று ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் அறுதியிட்டார்கள்.

'அஸந்நேவ ஸ பவதி' இத்யாதி வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மம் அஸத், அதாவது இல்லை என்று அறிகிறவன் அஸத்தாகிறான் என்றும், ப்ரஹ்மம் அஸ்தி, அதாவது உளது என்று அறிகிறவன் ஸத்தாகிறானென்றும் சொல்லியிருப்பதால் ப்ரஹ்மம் உளது என்கிற ஜ்ஞாநமே ஸத்துக்களுக்கு நிரூபகமாக ஏற்படாநிற்க ப்ரஹ்மம் விஜ்ஞாநமய மப்ரதாசயனை ஜீவனுக்கு சேஷி என்கிற ஜ்ஞாநம் ஸத்துக்களுக்கு நிரூபகம் என்று சொல்லக்கூடுமோ வென்னில்? இந்த வாக்யங்களில் 'ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் அஸந்நேவ ஸ பவதி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது:' என்றே பதங்களை யோஜித்து அர்த்தங்கொள்ள வேண்டுமாகையால் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் அஸத்தென்றும் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுள்ளவன் ஸத்தென்றும் ஏற்படும். அந்த ஜ்ஞாநம் தான் உபாஸநாவாக்யோக்த விஜ்ஞாநாத்மகஜ்ஞாநமாகையாலே சேஷித்வ ஜ்ஞாநமே, ஸத்துக்களுக்கு நிரூபகமென்றும் சொல்லத் தட்டில்லை. அப்படியன்றிக்கே இந்த ஆநந்தவல்லியில் 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' என்று தொடங்கி இதற்கு கீழும் மேலும் 'யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம் ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம சேத்வேத, உதாவிதாநம் ஸோகம் ஆநந்தவிதாநம் ஸோகம் ஹ்ருதைத்யாதி வாக்யங்களில் மோக்ஷோபாயமான வேதநத்தையே சொல்லியிருக்க அந்த வேதநத்தைவிட்டு ப்ரஸக்திக்க வேண்டிய இவ்விடத்தில் கேவலப்ரஹ்மாஸ்திக்யஜ்ஞாநத்திற்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுவது வழியாதிறே. அது எங்ஙனெனில் 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' என்கிற ஆரம்ப வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மம், வேதநம், ப்ராப்தி:, ப்ராப்யம் என்று நாலு பதார்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டன. அடுத்த வாக்யத்தில் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்று ப்ரஹ்மத்தின் ஆகாரம் சொல்லப்பட்டது.

(இன்னும் வரும்.)

இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை:—தமிழ்ப்பதவுரை, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த பாஷ்யம், ஸ்ரீமந் நிகமாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த தாத்பர்ய சந்த்ரிகை, கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷை, ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம், இவைகளுக்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகள் ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டுகள் பொழிப்புரை, முதலியவைகளுடன், ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் செட்லூர் பகவத்விஷயம் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்டது. 3-அட்டகங்களுக்கு 3-ஸம்புடங்கள். விலை, ரூ. 13. ஸம்புடங்கள் தனித்தனியாக விலை முறையே ரூ. 5, 4-8, 3-8. வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

78. இடரார் படுவா ரெழுநெஞ்சே வேழந்
தொடர்வான் கொடுமுதலை சூழ்ந்த—படமுடைய
பைந்நாகப் பள்ளியான் பாதமே கைதொழுதும்
கொய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே! வேழம் - கஜேந்த்ராழ்வானை, தொடர் - (வலியுமாறு) தொடர்ந்து வந்த, வான் - பெரிய, கொடு - (நெஞ்சிலீரமில்லாமல்) கொடுமைநிறைந்த, முதலை - முதலையை, சூழ்ந்த - (தப்பிப் போகாதபடி) எண்ணிக் கொன்ற, படம் உடைய - (ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விரிந்த) படத்தையும், பை - (அன்பரல்லாதார்மீது கோபத்துக்கு ஸூசகமான) பசுமை நிறத்தையுமுடைய, நாகம்-திருவனந்தாழ்வானை, பள்ளியான் - திருப்பள்ளி மெத்தையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனது, பாதம் - திருவடிகளை, கொய்ந்நாகம் பூபோது கொண்டு - கொய்யப்பட்ட புன்னையினது செவ்விமாறாத மலர்களைக் கொண்டு, தொழுதும் - ஆச்ரயிப்போம், எழு - சடக்கென (அவனை ஆச்ரயிக்கும்படி) எழுந்திரு; (அவனுக்கு இவ்வாறு அடிமைசெய்யாமல்), இடர் - துக்கத்தை, படுவார் - படவல்லவர், ஆர் - எவர்? (எ - று.)

எம்பெருமான் நமக்காகச் செய்த செயல்களை யநுஸந்தித்தால், நமக்கு அவன் திருவடிகளில் அடிமையிலே அவ்வளவில் நல்லது நிற்க வொண்ணாது; நாம் அவ்வெம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கவே, துக்கப்படுகைக்கு விரகில்லை; நமக்கு ஒருகால் இடர் வந்ததாகில், அது வேழத்தைத் தொடர்ந்த முதலைப் பட்டது படுமென்பதாம். சூழ்ந்த என்ற பெயரெச்சம் பள்ளியான் என்பதைக் கொண்டு முடியும். (எஅ)

79. கொண்டானையல்லாற் கொடுத்தாரை யார் பழிப்பார்
மண்டா வென விரந்த மாவலியை—யொண்டாரை
நீரங்கைதோய நிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பி
லாரங்கைதோய வடுத்து.

(இ - ள்.) மண் - (தன் விபூதியிலேகதேசமான) பூமியை, 'தா - (எனக்குத்) தர வேணும்', என - என்று, மாவலியை (ஸகல விபூதியான த்ரிலோகத்தையும் தன்ன

தென்று அபிமானங் கொண்டிருந்த) மஹாபலி சக்ரவர்த்தியைக் கிட்டி, இரந்து - யாசித்து (அவனும் மறுக்க மாட்டாமல் உனக்குத் தந்தேனென்று தாரை சாய்க்க), ஒள் தாரைநீர் - அழகிய (அந்த) நீர்த்தாரை, அங்கை - (தனது) அழகிய திருக்கையிலே, தோய - வந்து விழுகிற சமகாலத்திலே, நீள் விசும்பிலார் - பரப்பையுடைய மேலுலகத்தில் வாழ்கின்ற ப்ரம்மாதிகளுடைய, அம்கை-அழகிய கையானது, தோய-ஸ்பரிசித்து, திருவடி விளக்கும்படி, அடுத்து நிமிர்ந்திலையே - உடனே ஓங்கி வளரவில்லையோ? (இப்படித் தன்னதானவிபூதியைக் கொள்ளும் பொருட்டு நம்மையாசியமாகி வந்து) கொண்டானை - (தன்னதாக்கிக்)கொண்ட எம்பெருமானை, அல்லால் - (பழிக்கிறார்களே) அல்லாமல், கொடுத்தாரை - (தன்னதல்லாததைத் தன்னதாக அபிமானித்துக்) கொடுத்த அந்தப் பலி சக்ரவர்த்தியை, பழிப்பார் - (அவன் செய்த தவற்றை செயதற்காக) பழிப்பவர்கள், யார் - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் யாவருளர்? ஒருவருமில்லை; (எ - று.)

ஆச்ரிதற்காக எம்பெருமான் தன்னை யதியமாகியுங் காரியஞ் செய்வானென்பதை குறிப்பித்த மாவலிபக்கல் வாமனனாகிச் சென்று மூவடி மண் வேண்டிப்பெற்றுத் திரிவிக்ரமனாகித் தன் விபூதியை அப்பெருமான் மீட்டுக்கொண்டதை மேற்கோளாகக் காட்டி, இப்படி ஆச்ரிதர் பொருட்டாக அப்பரமன் அரும்பாடுபட்டும் அதனை யதியவல்லார் ஸம்ஸாரத்தில் ஒருவருமில்லாமை குறித்துச் சலிக்கின்றனரென்க. மஹாபலிச்சக்ரவர்த்தி தன்னதல்லாததைத் தன்னதென்று அபிமானித்துக் கொண்டதற்காக ராவணனைப் போலவே கொல்லத் தக்கவனாக இருந்தும் அவனிடத்தில் ஔதார்யமென்ற ஒருகுணம் இருந்ததினால் தன்னதான விபூதியை அவனதுபோலவேபாவித்துச் சென்று இரந்து நீரேற்று வாங்கிக் கொண்ட குறுமையை வஞ்சகன், ஸர்வஸ்வாபஹாரி, தன்னபேக்ஷிதஞ் செய்தவனைப் பாதாளத்திலே தள்ளினவன், என்றாற்போல சில பழிச் சொற்கள் சொல்லி மதியாத தன்னதல்லாததைத் தான்கொடுத்தானாக நினைக்கிற மஹாபலியை பகவத் விபூதியை யபகரித்தவன், அஹங்காரக்ரஸ்தன், ஆஸுரப்ரக்ருதி, என்றாற் போலேயுள்ள அவனுடைய குற்றங்களை யிட்டுச் சொல்லுவார் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் யாருளர்? குற்றத்தை குணமாக்கியும் குணத்தை குற்றமாக்கியும் சொல்லும்படியன்றோ ஸம்ஸாரிகளின் ஸ்வபாவமிருப்பதென்பது, 'கொண்டானையல்லாற் கொடுத்தாரையார் பழிப்பா'ரென்பதன் கருத்து. தோய - சொவெஸ்வர்ச்சம் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளது. நீள்விசும்பிலார் [illegible] அங்கைதோய அடுத்து நிமிர்ந்திலையே - தாரைவார்த்த உதகமும் திருவடி விளக்க ஜலமும் ஏகோதக மென்னலாம்படி அத்தனை விரைவாக நீவளரவில்லையோ? என்றபடி. நீள்விசும்பிலார் அங்கைதோய என்பதற்கு - விசும்பிலுள்ளவர்கள் திருத்தோள் ஸ்பர்சிய என்றும், நீள்விசும்பில் ஆரம் கதோய என்று பதித்து - பரந்த விசும்பிலே (திருமார்பிலணிந்த) ஹாரமும் இருக்கலாம் பொருந்தும்படி. (ஓங்கி) என்றும் பொருள் கூற இடமுண்டு.

(எக)

80. அடுத்த கடும்பகைஞர்க்காற்றேனென்றோடிப்
படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த—விடத்தரவை
வல்லாளன் கைக்கொடுத்த மாமேனி மாயவனுக்
கல்லாது மாவரோவாள்.

(இ - ள்.) அடுத்த கடும்பகைஞர்க்கு - நெருங்கிய [ஸாமானமேவே]கொடிய சத்துருவான பெரிய திருவடிக்கு, ஆற்றேன் - (மேலே யின்று பொறுத்திருக்க தக்க) வல்லமையுடையேனல்லேன், என்று - என்றுசொல்லிக் கொண்டு, ஓடி - (பெரிய வேகத்தோடே)

நெருப்போல், படுத்த - (எம்பெருமான்) (பள்ளி கொள்ளுமாறு) விரித்த, பெரும்பாழி - பெருமை பெற்ற படுக்கையாகிய [illegible], சூழ்ந்த - சுற்றிக் கொண்ட, விடத்தரவை - விஷத்தையுடைய [illegible] ஸர்ப்பத்தை, வல்லாளன் - வலிமையுடைய ஸ்ரீபெரிய திருவடியின், கை - கையிலே, கொடுத்த (அடைக்கலப் பொருளாக)த்தானளித்த, மாமேனி மாயவற்கு - (அப்பார்களிடத்தும் கம்ஸேநயும் வெளித்தோன்றுமாறு) புகழ் பெற்ற திருமேனியையுடைய ஆச்சர்யமான ஸ்வபாவத்தையுடைய பெருமானுக்கு, அல்லாது-(அடிமையாகுவது) அல்லாமல், [illegible] ரக்ஷிக்க வல்லவரல்லாத தேவதாந்தரங்கட்கும், ஆள்தவரோ - அடிமையாவார்களோ? (எ - று.)

[illegible] பாதுகாக்கும்படியான எம்பெருமான் தன்னையழியமாறி ரக்ஷிப்பதே யல்லாமல், 'ஸகுமாமி[ஒரு பக்தர்களின் எதிரிகளை ஒருகாலும் பொறேன்] என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்துள்ள பக்தர்களிடத்து விரோதம்பிடிக்கையில் தன்னையடைந்தாரும் அவர்களாயும் 'ஸத்யமேவம் [என்னைசரணமாக அடைந்தவரை யத்தமித்தியாம்] கைவிடேன்' என்று தான்செய்துள்ள ப்ரதிஜ்ஞை தப்பாதபடி, மாறுபட்ட பக்தர்களைக் கொண்டே பாதுகாத்து 'ஸகுமாமி, ஸத்யமேவம்' என்ற தனது விரதம் இரண்டும் தப்பாதபடி பாதுகாக்குந்தன்மையை இந்தப்பாசுரத்தில் வெளியிடுகின்றார். அபயம் வேண்டிசரணம்புகுந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை, புகுரவொட்டோமென்ற வானர முதலிகளையும் பொறுப்பித்து, 'ஆனயைகம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட [வானராதிபதியான ஸுக்ரீவனே! இவனை யிங்கு வரவேற்பாயாக]' என்று அவனைக்கொண்டே அழைப்பித்தமையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. 'விடத்தரவை' என்பதும் எம்பெருமானிடத்தில் ஸாருகிக் குந்தகாதுவரின்மையென்பதும், பக்தர்களின் நோக்கமே ஸாருகிதிபேணமானமைன்பதும் தோன்றும்.

இந்தப்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்துள்ள சரித்திரம்:—தேவேந்திரனுக்கு ஸாரதியாய் பராமப்ரதாள மாதலியென்பவன், தனது புத்திரியான குணகேசியென்னுங் கன்னிகைக்குத் தக்கவரனைத்தேடி நாரதமஹர்ஷியோடும் புறப்பட்டுப் பலவுலகங்களிலுஞ் சென்று கடைசியாகப் பாதாளலோகத்திற் போகவதியென்னும் சிறந்த நகரத்தையடைந்து, ஐராவதகுலத்திற் பிறந்தவனும் ஆர்யகனது பௌத்திரனும் வாமனனது தௌகித்திரனும் சிகுரனது புத்திரனுமான ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனைக் கண்டு, அவனது அழகு குணம் முதலியவற்றில்ஈடுபட்டு அவனுக்குத்தன் மகளைக் கொடுக்க எண்ணி, அவனது பிதாமஹனான ஆர்யகனுக்குத் தன்னெண்ணத்தைத் தெரிவிக்க, ஆர்யகன் மகிழ்ச்சியையும் துயரத்தையும் ஒருங்கே கொண்டவனாகி, 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பக்ஷித்து இவனையும் ஒரு மாதத்திற்குள் பக்ஷிப்பேனென்று சொல்லியிருக்கின்றனனாம், இவனுக்கு விவாஹஞ்செய்வது உசிதமன்று' என்று தெரிவித்தனன். அதற்கு மாதலி, 'இவன் என்னோடு வந்து தேவேந்திரனைக் கண்டால் இவனுக்குக் கருடனால் நேருங் கெடுதி நேராமல் தடுக்க முயல்வேன்' என்றுசொல்லி அச்சுமுகனை உடனழைத்துக் கொண்டு இந்திராலோகத்தைச் சேர்ந்து இருந்த தேவேந்திரனைக் கண்டு நாரதர் மூலமாகச் செய்தியைத் தெரிவிக்க, அதுகேட்ட உபேந்திரனான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு 'இவனுக்கு அமிர்தத்தைத்தராகாம்; அதனால் இஷ்டஸித்தி உண்டாகும்' என்று சொல்ல, இந்திரன் கருடனுடைய பராக்கிரமத்தை நினைத்து [illegible] அச்சத்துடனே அமிர்தமுண்பிப்பாமல் அச்சுமுகனுக்கு நீண்ட ஆயுளோடு [illegible] வரமாக அளிக்க உடனே மாதலி அச்சுமுகனுக்குத் தன் மகளை மணம்முடிப்பித்தான். இச் செய்தியைக்கேள்வியுற்ற கருடன் இந்திரனோடு மாறுபட்டுத் தன் இரையைத் தடுத்ததற்காக இந்திரனோகப் பேசுகையில், சுமுகன் பாம்புவடிவமாய்த் திருமாலடைந்து, 'சென்றால் குடையாம்' என்கிறபடி அப் பெருமான் பள்ளிகொள்ளுதற்கு படுக்கையாக [illegible]

வருமா றதிசேஷனுடைய கட்டிலின் காலைக்கட்டிக் கொண்டு சரணம்புக, பின்னர் கருடன் திருமாலைநோக்கி 'சகல தேவர்களுள்ளும் பலசாலியான என்னைக் காட்டிலும் சிறகுமுனையால் சுமக்கின்ற உன்னைவிட வலிமையுடையார் யார்? இதனால் நீ ஜயசீலன்' என்று கர்வங்கொண்டு பேச, உடனே அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட எம்பெருமான் கருடனைநோக்கி, 'மிகவும் அற்பபலமான நீ தன்னை மஹாபலசாலியாக எண்ணி என்முன் ஸ்வஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டது போதும்! மூன்றுலோகமும் என் உடம்பை வகிக்கமுடியாதே; யானோ என் சக்தியால் என்னையும் வகித்துக்கொண்டு உன்னையுமல்லவோ வஹிக்கிறேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்குவையா?' என்று சொல்லித் தமது வலக்கையைக் கருடனது தோளில்வைத்த மாத்திரத்தில் அவன் அக்கையினது அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலியழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்பு எழுந்து எம்பெருமானை வணங்கி வேண்டி அபராதக்ஷாமணஞ் செய்துகொள்ள, திருமால் மனமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானஞ்சொல்லித் தமது திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனென்ற நாகத்தையெடுத்துக் கருடன் தோளில்விட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக்கடவை' என்று கூறியருளிச்செய்ய, அஸ்முகநாகங் கொண்டு ஸுமுகனும் கருடன் அன்புகொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும் அச்சமின்றி 'கருடா! சுகமா?' என்றுக்ஷேமம் விசாரிப்பனாயினனென்பது. (அ0)

81\. ஆளமர் வென்றி யடுகளத்து ளஞ்ஞான்று
வாளமர் வேண்டி வரைநட்டு—நீளரவைச்
சுற்றிக் கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப்
பற்றிக் கடத்தும் படை.

(இ - ள்.) ஆள் அமர் - போர்வீரர் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதும், வென்றி - ஜயத்தையுடையதுமான, அடு களத்துள் - (எதிர்த்தவரை) கொல்லுகின்ற யுத்தகளத்திலே, அஞ்ஞான்று - (அசுரர்கள் தேவர்களை மேல்விழுந்து நலிந்த) அக்காலத்திலே, வாள் அமரர்வேண்டி - (அருளாலரான) தேவர்கட்கு அமுதமுண்டாகும்படி) மதிப்புடையவுந்தத்தைவிரும்பி, (அதற்கு ஏற்ப), வரை நட்டு - (கடலிலே அமிழக்கூடிய) (மந்தர) பர்வதத்தை (மத்தாக) நாட்டி, நீள் அரவை சுற்றி - (உடல்) நீண்ட (வாசுகியென்னும் மகா) நாகத்தை(க்) (கடைகயிறாகச்) சுற்றி, கடைந்தான் - (அமுதமுண்டாகும்படி) திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தவனுடைய, பெயர் - திருநாமம், தொல் நரகை - பழமையாயிருக்கிற (ஸம்ஸாரமாகிற) நரகத்தை, கடத்தும் - கடக்கும்படி செய்கின்ற, படை - ஸாதனமாவது; (எ - று.)

தன்னுடம்புநோவக் கடலைக்கடைந்து - அன்றே, தேவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களாயிருக்கச் செய்தே அம்ருதத்தையெடுத்துக் கொடுத்து, அத்தேவர்கட்கு அசுரஜாதியால் யாதொருதீங்கும் நேரிடாதபடி பாதுகாத்தவனுடைய திருநாமமே, அநாதியான நரகத்தினின்று நம்மைத் தப்புவிக்கிற ஸாதனமாகுமென்பதாம். (அக)

82\. படையாரும் வாட்கண்ணார் பாரசிநாள் பைம்பூந்
தொடையலோ டேந்திய தூப—மிடையிடையின்
மீன்மாய மாசூணும் வேங்கடமே மேலொருநாள்
மான்மாய வெய்தான் வரை.

(இ - ள்.) மேல்ஒருநாள் - முன்னொருகாலத்தில் (ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே), (பிராட்டியின் வசனத்துக்குப் பரதந்த்ரனாக இருந்து) மான் - மாயாம்ருகம், மாய - இறக்கும்படி, எய்தான் - அம்புதொடுத்துவிட்ட (சக்ரவர்த்தித் திருமகன் நித்யவாசஞ் செய்கின்ற), வரை - மலையாவது, படையாரும் - (வேலென்னும்) ஆயுதத்தை யொத்த, வாள் - ஒளிபொருந்திய, கண்ணார் - கண்களையுடைய பெண்கள், பாரசிநாள் - துவாதசிநாளிலே, பைம்பூந் தொடையலோடு - பசிய(வாடாத) மலர்களைக்கொண்டு தொடுத்த மாலையோடு கூட, ஏந்திய - (திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கும்படி) ஏந்தியுள்ள, தூபம் - தூபமானது, இடைஇடையில் மீன் - (ஆகாசத்தில்) நடுவேநடுவே தோன்றுகின்ற நக்ஷத்ரங்கள், மாய - மறையுமாறு, மாசூணும் - மாசுஏறும்படிபண்ணுகின்ற, வேங்கடமே - திருமலையேயாகும்; (எ - று.)

தேவர்களாச்ரயிக்கும்படி திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுவதல்லாமல், எம்பெருமான், பெண்பிறந்தாரும் ஆச்ரயிக்கும்படி திருமலையிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றானென்பதாம். இந்தப்பாசுரத்தில் முதல்மூன்றடிகளால் ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வமும், நான்காமடியால் ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமுஞ் சொல்லப்படுகின்றன. பாரசி - த்வாதசி என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. சிறந்தசிறுகாலையில்தானே பாரணைசெய்யும்படி விரதத்துக்குரியவர்களாவரும் தொழுதற்கு ஏற்றநாளாதலைப்பற்றி, துவாதசிநாளை யெடுத்து அருளிச்செய்தனர். (அஉ)

83\. வரைகுடைதோள் காம்பாக வாநிரைகாத் தாயர்
நிரைவிடையேழ் செற்றவா றென்னே—உரவுடைய
நீராழி யுட்கிடந்து நேரா நிசாசரர்மேற்
பேராழி கொண்ட பிரான்.

(இ-ள்.) உரவு உடைய - மிடுக்கையுடைத்தான, நீர் ஆழியுள் - திரவரூபமான திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்து - கண்வளர்ந்து, நேரா(த) - எதிரியாகவந்த, நிசாசரர்மேல் - மதுகைடபர்முதலிய ராக்ஷஸர்களின்மீது, (அவர்களழியும்படி) பேர் ஆழி - பெரிய (சுதர்சனமென்ற) திருவாழியாழ்வானை, கொண்ட - கையிற்கொண்டுள்ள, பிரான் - உபகாரகனே! —(இப்படிக் கருதுமிடத்தென்றபொருள் கைவிடக்கவல்ல திருவாழியாழ்வானிருக்கவும் அதனைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளாமல்), - வரை குடை (ஆக) - (ஒருவராலும்சலிப்பிக்கவும்முடியாத கோவர்த்தன) மலையேகுடையாகவும், தோள் காம்பு ஆக - (தனது) திருத்தோளே (அந்தக் குடைக்குக் காம்பாகவும், ஆ நிரை காத்து - பசுத்திரள்களைப் பாதுகாத்து, (நப்பின்னைப் பிராட்டியைமணந்து கொள்வதற்குத்தடையாக) ஆயர் - இடையர் (வைத்திருந்த), நிரை விடை ஏழு - இரண்டருஷபங்கள் ஏழையும், செற்ற - முடித்த, ஆறு - விதம், என்னே - எங்ஙனே? (எ - று.)

'மதுகைடபர்முதலியராக்ஷஸ வர்க்கங்களைப் பொடிபடுத்தும் ஸாதநம் கையிலேயிருக்கவும், மலையையெடுப்பது விடையேழ்அடர்ப்பது முதலியனவாக உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்தது வெறுமனேயோ? ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தால், அவர்கள்காரியத்தைச்செய்வதைப் பெரும்பேறாக நினைப்பதன்றோ?' என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானது ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தருளினர். செற்ற - என்பது, ஆறு - ஆம் என்றபெயரெச்சத்தின் விகாரம். நிரைகாத்தவன் - நிரையேழ்செற்றவாறு எங்ஙனே - "குன்றமொன்றால் மழைகாத்துமையரிக்கு மாதராரிறத்தமுன் இளையன்றுசென்றடர்த்த என்னை கொல்லோ" என்றார் திருமழிசையாழ்வாரும். (அங)

84. பிரானுன் பெருமை பிறரா ரறிவார்
உராஅ யுலகளந்த நான்று—வராகத்
தெயிற்றளவு போதாவா றென்கொலோ வெந்தை
யடிக்களவு போந்த படி.

(இ - ள்.) பிரான் - உபகாரகனே! (நீ) உலகு - லோகத்தை, உராய் அளந்த நான்று - எங்குஞ்சஞ்சரித்தபடி அளந்த காலத்தில், எந்தை - என்னுடைய ஸ்வாமியான உன்னுடைய அடிக்கு - திருவடிகட்கு, அளவு போந்த - அளத்தற்கு மட்டிருந்த, படி - பூமியானது வராகத்து - வராஹரூபியான உன்னுடைய, எயிறு - திருவெயிற்றின், அளவு - ஏகதேசத்தளவும், போதா-போதாததாக இருந்த, ஆறு-விதம், என் கொல்-எவ்வாறோ? (எ - று.)

உன்பெருமை - இப்படிவிசித்திரமான உன்னுடைய பெருமையை, பிறர் ஆர் அறிவார் - வேறுயெவர் அறியமாட்டுவார்? 'திருவடியிலளக்குமாறு இருந்தபூமி திருவெயிற்றின் ஏகதேசத்திலும் அடங்காது இருத்தற்கு ஹேதுவாயிருந்த உன்னுடைய பெருமை ஸர்வஜ்ஞனான உன்னால்தான் அறியமுடியுமோ? முடியாதோ? என்று ஸந்தேஹிப்பதுதவியல்லாமல், வேறுசிலரால் அறியமுடியுமோ? ஸங்கல்பத்தினளவல்லாத ஸகலகருமான உன்னுடைய பரிப்பு ஒருவராலும் அளவிட்டு அறியமுடியாதென்பதாம். உன்பெருமை பிறராறறிவார் என்பதற்கு - உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞமதிநலமருளப்பெற்ற என்போல்வார்களன்றி ஸ்வயத்நத்தாலே விரும்புவார்க்குக் காணமுடியாதென்று தாத்பர்யம் கூறுவாருமுளர். உராய்=உலாய், ரகர லகரங்கட்கு அபேதங்கொள்ளும் மரபினால் இவ்வாறு பொருள் கூறியது. சிறிதுஞ்சிரமமில்லாமலென்றுகருத்து. இனி இவ்வாறன்றி, உராய் - யாவர்மீதும் உரோசிமாறு என்றும் பொருள் கூறலாம். (அ௪)

85. படிகண் டறிதியே பாம்பணையி னான்புட்
கொடிகண் டறிதியே கூறாய்—வடிவிற்
பொறியைந்து முள்ளடக்கிப் போதொடுநீ ரேந்தி
நெறிநின்ற நெஞ்சமே நீ.

(இ - ள்.) பொறி ஐந்தும் - (யந்திரம்போன்று ஆத்மாவை அகப்படுத்துவனவான) பஞ்சேந்திரியங்களையும், (புறம்பே போகாதபடி), வடிவில் உள் அடக்கி - சரீரத்திற்குள் தானே அடங்கியிருக்கச்செய்து, (ஆச்ரயணத்திற்கு உபகரணமான), போதொடு நீர் - புஷ்பங்களையும் ஜலத்தையும், ஏந்தி - தரித்துக்கொண்டு, நெறி - (ஆச்ரயண) மார்க்கத்திலே, நின்ற - நிலையாகநின்று ஆச்ரயித்த, நெஞ்சமே - மனமே! நீ—பாம்பணையினான் - திருவனந்தாழ்வானைத் திருப்பள்ளிமெத்தையாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேஸ்வரனுடைய, புள் கொடி - பெரியதிருவடியாகிற த்வஜத்தை, கண்டு-தரிசித்து, அறிதியே - அநுபவித்து அறிந்திருக்கிறாயோ? (அன்றி), படி - (அவன்) திருமேனியை, கண்டு—, அறிதியே—? கூறாய் - (இவ்விரண்டில் ஒன்றைச்) சொல்லிக்காணாய் (எ - று.)

'பிறர்ஆர்அறிவார்என்பான் என்? நான் அறிந்திருக்கிறேனே' என்று ஆழ்வாருடையநெஞ்சு அபிப்பிராயங்கொள்ள, இந்திரியஜெயம்பண்ணி அவனை ஆச்ரயித்திருக்கிறதினால் எம்பெருமான் விஷயமான ஜ்ஞாநமாத்ரத்தைக்கொண்டு திருப்திப்படுகின்றாய்; ஜ்ஞாநமாத்திரம் போதாது, ஸாக்ஷாத்காரமாக நீ அப்பெருமானை அறிந்தாயோ? அறிந்தாயாகில் அப்பெருமான் பெரியதிருவடியாகிய த்வஜத்தைத் தரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு ஸஞ்சாரார்த்தமாக எழுந்தருளும்படியைக் கண்டாயோ? அன்றி, அவன் திருவனந் [illegible]ம்படி தனதுதிருமேனியைத் தந்த ப்ரகாரமாக யோகநித்திரை

செய்தருளும்படியைக் கண்டாயோ? இவ்விரண்டில் எதனைக் கண்டாய்? அதனைச்சொல்லிக்காணென்று தம்முடையநெஞ்சத்தை வினவுகின்றன ரென்க. 'வடிவிற்பொறி' யென்பதற்கு - வடிவு இல்லாத இந்திரியங்களென்றுமாம்; வடிவு - தன்மை, அதாவது - பகவானையே உபாயோபேயமாகப் பற்றுகையாகிற ஒருவழியிற்செல்லுந்தன்மையில்லாமல் பலாபிஸந்தியையுடையதாயிருக்கும் இந்திரியமென்றபடி. இனி, கண்ணுக்குத்தெரியாதபடியிருக்கும் பொறியென்றுமாம்: காது மூக்கு முதலிய வற்றில் கேட்டல் மோப்பம் முதலியவற்றிற்குக் கருவியான இந்திரியங்கள் வெளித்தோன்றாமையால் இவ்வாறு கூறியது.

86. நீயுந் திருமகளு நின்றாயால் குன்றெடுத்துப்
பாயும் பனிமறுத்த பண்பாளா—வாசல்
கடைகழியா உள்புகாக் காமர்பூங் கோவல்
இடைகழியே பற்றி யினி.

(இ - ள்.) குன்று - கோவர்த்தனமலையை, எடுத்து - (வேரோடு) பிடுங்கியெடுத்து, பாயும் - மேலேவந்துசொரிகிற, பனி - மழையை, மறுத்த - மேலேவிழாமல்தடுத்த, பண்பாளா - சீர்மையையுடையவனே! வாசல் கடை - திருவாசலுக்குவெளியே, கழியா - வெளிப்பட்டுப்போகாமலும், உள் - உள்ளே, புகா - புகாமலும், இடைகழி-(வாசலுக்கும் உள்ளுக்கும்நடுவிடமான) இடைகழியிடத்தையே, (பொய்கை பூதம் பேய் என்ற நாங்கள் மூவரும் தங்கியிருந்ததனால்) பற்றி - விரும்பிய இடமாகக்கொண்டு, நீயும் - (தாமரையாள் சிதகுரைத்தாலும் என்னடியார் அதுசெய்யாரென்றுசொல்லி ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலேமுற்படுகிற) நீயும், திருமகளும் - (ந கஶ்சித் நாபராத்யதி) [எல்லாரும் குற்றஞ்செய்பவர்களே] என்றுசொல்லி ஆச்ரிதரைக்காப்பதில் உன்னிலும் முற்படுகின்ற) திருமகளாருமாக, இனி - இப்போது, நின்றாய் - ; (எ - று.)—ஆல் - ஆச்சர்யம்: திருமலை நம்மோடும் பெற்றனர்கண்டு கூப்பட்டவாறு.

"ஒருத்தரியும் யோகிகள்" என்கிறபடியே க்ராமைகராத்ரராய் ஸஞ்சரித்துப் போருகிற முதலாழ்வார் மூவரும் பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே திருக்கோவலூரில் நெருக்கமானதொரு இடைகழியிலே வந்துசேர அங்கே ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் திருமகளோடும் வந்து புகுந்து நெருக்க, அப்போது இம்மூவரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நீலமேகஶ்யாமளமான திருமேனியையும் காளமேகத்தில் மின்னற்கொடி படர்ந்தாற்போலிருக்கிற திருமகளாரையும் நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலேகண்டு அநுபவித்தபடியைப் பொய்கையார் இதில் அருளிச்செய்கின்றாரென்க. 'பனிமறைந்த' என்று பாடமோதுவாருமுளர். இடைகழி - வடமொழியில் தேஹளீஎனப்படும்; இக்காலத்தில் ரேழி என்று மருவி வழங்குகின்றனர். இடைகழிக்குப் புறம்பே ஸம்ஸாரிகளும் உள்ளே ஸாதநாந்தரநிஷ்டருமான ருசியுமாக இருக்கையாலே அநந்யபரரான இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும் நின்ற இடமே எம்பெருமான் தான் சாரும் இடமாகப் பற்றினனென்க. (அ௬)

87. இனியார் புகுவா ரெழுநரக வாசல்
முனியாது மூரித்தாள் கோமின்—கனிசாயக்
கன்றெறிந்த தோளான் கனைகழலே காண்பதற்கு
நன்கறிந்த நாவலஞ்சூழ் நாடு.

(இ - ள்.) (கன்றாயும் விளவாயும் இரண்டசுரர் தன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்து நிற்க), கனி - அஸுராவிஷ்டமான விளவின்பழம், சாய - உதிர்ந்துவிழும்படி, கன்று அஸுராவிஷ்டமான கன்றை, எறிந்து - (எறிதடியாக) எடுத்தெறிந்து முட்டி முன்னீக்கவிழ்வதுபோல ஒருசேர இரண்டசுரரையும் முடித்த; தோளா

தோள்களையுடையவருமான ஸர்வேச்வரனுடைய, கழல் - வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளை, காண்பதற்கு - தர்சனஞ்செய்வதற்கு ஸாதனம், (அவன் உகந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவலூர்க்கு ஸமீபமான இடத்தில் வஸிப்பதேயென்று), நன்கு - நன்றாக, அம் நாவல் சூழ் நாடு - அழகிய ஜம்பூ என்றுபேர்படைத்த பரத த்வீபத்திலுள்ள ப்ராணிகள், அறிந்த - அறிந்துவிட்டார்; (இப்படியானபின்), ஏழு நரகம் வாசல் - ஏழுவகைப்பட்ட நரகங்களின் வாசல்களிலே, இனி - இனிமேல், புகுவார் - பிரவேசிப்பதற்கு உரியவர், ஆர் - யாவருளர்; முனியாது - (உங்கள் ஸ்தானத்துக்கு அழிவுண்டாகும்படி சொல்லுகின்றனன் மீது) கோபங்கொள்ளாமல், (யமகிங்கரர்களே!), மூரி தாள் - (இனி ஒருகாலும் திறக்கமுடியாதபடி) பெரிய தாழ்ப்பாளை, கோமின் - பூட்டுங்கோள்; (ஏ - று.)

இப்படி ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதபரித்ராணஞ் செய்யும்பொருட்டுத் திருக்கோவலூரிடைகழியை வந்து சேர்ந்த பின்பு, தம்மைப்போலவே எல்லாருடைய ஒரோருவருக்கும் ஸாவிக்கையாலே நிச்சயமென்ற அத்யவஸாயத்தாலே, இனி நரகத்துக்குச் செல்லுவார் இல்லையாதலால், யமகிங்கரர்களே! நீங்கள் நரகவாசல்களையடைத்துவிட்டு ஓடிப்போக அமையுமென்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கின்றனரென்க. ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் உடமாகும் இந்த ஜம்பூத்வீபமொன்றே, அவ்வளவு இடம் காடு என்று பொருள் இதில் நினைக்கும். நரகம் பலவகைப்பட்டவையாயிருக்கவும் கொடியநரகவகைகளைப்பற்றி 'ஏழு நரகம்' என்றது; அவை "பெருங்களிற்றுவட்டம், பெருமணல்வட்டம், எரியின்வட்டம், புகையின்வட்டம், இருளின்வட்டம், பெருங்கீழ்வட்டம், அரிபடைவட்டமென வெழுவகை நரகம்" என ஓரிடத்திலும், "கூடசாலங்கும்பீபாகம், அள்ளலரோக தியாள்வம்பு, செந்து வென்றேழுந் நரகப்பெயர்" எனவேறோரிடத்திலும் இன்னும் வகைவகையாகவும் தமிழ் நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன: இனி, ரௌரவம், மஹாரௌரவம், தாமஸ், நிக்ருந்தனம், அப்ரதிஷ்டம், அஸிபத்ரம், தப்தகும்பம், என்று ஏழுவாறும் வேறுவகையாகக் கூறுவாருமுளர். இனி, ஏழு நரகம் என்ற இத்தொடர்க்கு - (ஸப்தஸாகரங்களிலும்) சென்று புகுகிற நரகம் என்றும், (பிராணிகளின்) ஏழுகத்தையுடைய நரகம் என்றும் கருதுமாம். கல்யாணிற இலக்கைக் கன்றுகொண்டு எறிந்து விழ்ந்தச் சென்றபோது உண்டான ஆபரணத்வனி நீங்கப்பட்டு 'கனைகழல்' என்றார். அம் - அசையுமாம். நாவல் நாடு - ஜம்பூத்வீபம்: அதிலுள்ள ப்ராணிகட்கு இடவாகுபெயர். அறிந்த - 'அன்' சாரியை பெறாமுற்று. 'கனைகழலே' என்று பாடங்கொள்வாருமுளர். (அஎ)

ஒரு ஸோசநீயமான விஷயம்:—ஸ்ரீ காஞ்சிபுரம் 'மஞ்ஜுபாஷிணி' பத்திரிகையின் மாசி 28-ஆ தேதியின் பதிப்பில், திருவாதி ஸம்ஸ்க்ருதகாலேஜில் ப்ரதான ந்யாயசாஸ்த்ராத்யாபகராயிருந்த வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. மதுராந்தகம் ஸ்வஹாரு ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்துவிட்டதாகத் தெரியப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இதைப்பார்த்த நாம் மிகவும் சோகிக்கின்றோம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் வார்ஷிக ஸங்கங்களில் இந்த ஸ்வாமி உபந்யஸித்திருப்பதை நமது ஆப்தர்கள் அறிவார்கள். பண்டித ஸந்ததியை அவிச்சின்னமாகக் காப்பாற்றுவது மிகவும் ப்ரயாஸமாயிருக்கும் இக்காலத்தில் ஸ்வாமிகளின் பிரிவுதுக்கையும் இவ்வளவு வேகமாகத் தொடர்ந்து வருவது நமது தேசத்தின் துர்பாக்யமென்றே நினைக்கவேண்டியிருக்கின்றது.

பத்திராதிபர்.

அர்ஜுனனை யுத்தப்ரோத்ஸாஹனம் பண்ணும்மட்டில் உபதேசம் போதாதா? மீட்சியில்லா வாழ்ச்சியாகிய மோக்ஷ ப்ராப்தி பர்யந்தமாகச் சாஸ்த்ரமெல்லாம் பகவான் சொல்லவேண்டுமோ? என்னும் சங்கைக்கு ஸ்ரீதேசிகன், 'அர்ஜுநனும் குறிப்பாய் ஒன்றைக் கேட்கவில்லை. எனக்கு ச்ரேயஸ் (சாச்வதமான நன்மை) எதுவோ அதை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தான். த்ரைலோக்ய ராஜ்யம் முதலிய ஐச்வர்யங்களிலும் ஆசையில்லாதவனாயிருந்தான். க்ஷத்ரிய தர்மமாகிய சண்டை ச்ரேயஸ்கரமா அல்லவா என்பதை மாத்திரம் நினைத்தவனல்லன். இவனோ பரம ஆஸ்திகன். பகவானையே நேரில் தான் ப்ரார்த்திக்கின்றதை அறிந்திருக்கிறான். ஆகையால் இவன் அந்தமில் பேரின்பமாகிய மோக்ஷபர்யந்தமான ச்ரேயஸ்ஸை நினைத்துக் கேட்டிருப்பது ஸம்பாவிதம். மேலும் அவன் சண்டையைப்பற்றி மட்டிலும் கேட்டாலும் பரமகாருணிகனான பகவான் பரமஹிதமான சாஸ்த்ரோபதேசங்களைச் செய்தது மிகவும் உபபன்னம். இடையிடையே சண்டைசெய், என்றதெல்லாம் முக்யபலமான பேரின்பத்திற்கு பரம்பரையான உபகாரகங்கள் என்னத்தட்டில்லை, என்று ஸமாதானம் அருளிச்செய்தார்.

கீதாசாஸ்த்ரத்தின் பரம உபதேசம் என்னவென்பது இதனடுத்த கேள்வி. இதை லௌகிகர்களும் வைதிகர்களும் பலவாறு பேசினார்கள். '[illegible]' என்றபடியே ஸமுத்ரம்போல எவ்வளவையும் உட்கொண்டும் அமாயங்களான கீதார்த்தங்கள் நிரம்பிப்போய்ச் சலனம்செய்ததென்பதில்லை. ஸாந்தோக்யத்தில் வைச்வாநரவித்யையைக் கற்கக் கேகயராஜனிடம் வந்துகேட்ட ரிஷிகளுக்கு அவர்களுடைய ஞானத்தை அரசன் '[illegible]' (நீங்கள் ஸர்வபூதங்களையும் நியமனம் பண்ணும் பரமாத்மாவை பின்னபின்னமாகக் குறுகிய த்ருஷ்டியுடன் உபாஸிக்கிறீர்கள்; அதனால் அதற்கநுகுணமான லௌகிக போகத்தை மாத்திரம் அனுபவிக்கிறீர்கள்) என்று சொல்லி, '[illegible]' நீங்கள் உபாஸிக்கிற த்யுலோகம் முதலியவைகளையெல்லாம் அவயவங்களாயுடையவனும் ஸர்வாத்மாக்களிலுமுள்ளவனுமான வைச்வாநராத்மா என்னும் பரமாத்மா 'இனனுணர் முழுநல மெதிர்நிகழ்கழிவினு மினனிலன்' என்றபடியே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத ப்ரபாவத்தை யுடையவனென்று, எவன் அறிந்து பூர்ணமாக உபாஸிக்கிறானோ' அவன் பரிபூர்ணமான ப்ரும்மத்தை யனுபவிப்பான் என்று முடித்ததுபோல், கீதையின் அர்த்தங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்க ப்ராப்தம்.

ஐரோப்ய ஸம்ஸ்க்ருத நிபுணர்களும் அவர்களை யநுஸரித்த நம்மவர்களும் ஹிந்து மதத்தில் ஸர்வசாக்ஷிதாவான ப்ரும்மம் ஒருவன் என்றும் மஹாபுருஷன் என்றும் (Personal God) முதலில் கீதையில்தான் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாக எண்ணுகிறார்கள். 'உபநிஷத்துக்களில் ப்ரும்மம், ஆத்மா, என்றபடி பொதுவாய்ப் பேசப்படுகின்றது. புராணங்களில் 'க்ருஷ்ணன்' என்றும் விஷ்ணுவென்றும் தெய்வத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். க்ருஷ்ணன்தான், விஷ்ணு பரப்ரும்மம் என்று அறுதியிட்டுத் தெய்வமொன்றே என்று நாடும்படி ஸ்பஷ்டமாய் கீதை உபதேசித்தது. உபநிஷத்துக்கள் ஜ்ஞாநாதிகாரிகளுக்கும் விரக்தர்களுக்கும் மாத்திரம் உதவிற்று. இப்படியேதான் பௌத்தமதமும் ஜைனமதமும் இருந்தது. கீதையானது வைஷ்ணவ மதத்தை த்ரைவர்ணிகரளவில் மட்டுமன்றியே ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளுக்கு முதவும்படி ஸர்வோபகாரகமாகக் காட்டிற்று. உபநிஷத்துக்களின்படி ஸந்யாஸிகள்தான் மோக்ஷார்ஹரர்கள். இது ஸம்ஸாரிகளுக்கும் மோக்ஷாதிகாரத்தைக்காட்டி ஸர்வோபஜீவ்யமான உபநிஷத்தாயிற்று. க்ருஷ்ணன் தன் நண்பனான அர்ஜுனனுக் குபதேசித்ததாகச் சொல்லப்படும் இத் தத்வோபதேசங்கள் அவன்மட்டிலன்றி ஸாமான்ய ஜனங்களும் அறிந்து ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் பெற உதவிற்றென்பது ஐயமற்ற விஷயம். இந்தியாவின் ஸர்வோத் க்ருஷ்டங்களான உபதேசங்கள் கீதையி லடங்கி யிருக்கின்றன' என்று பார்குஹர் (Farquhor) என்றும் ஆங்கிலப் பாதிரிவித்வான் வரைந்தார். ஸர் பாண்டார்காரும் கீதையைப்பற்றி எழுதியதில் '[illegible]' என்றாற்போல் ஜீவஹிம்ஸைக்கு மாத்திரம் காரணமான யஜ்ஞங்களை கீதை யிகழ்ந்தது. பரமைகாந்திக மதத்தை ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளும் அநுஸரிக்க வுதவிற்று. '[illegible]' '[illegible]' என்றபடி மற்றத்தெய்வம் பேணுமவர் திறத்திலும் 'பகவான் வழியில்லா வழியிலேனும் அவர்கள் என்னையே நாடுகிறார்கள் என்று அநுதாபம் காட்டினார்' என்று கீதையின் ப்ரதான அம்சமாகச் சொன்னார். ஸ்ரீமான் ரங்காசார்யர் சொல்வது 'கீதையானது நமது வாழ்வில் அறியவேண்டிய மஹத்தான நீதியைப் போதிப்பிக்கின்றது. அதாவது இடைவிடாத உழைப்பும் அதில் ஸ்வார்த்தபரதையை அடியோடு விடுவதும், நல்லொழுக்கம் வளர்வதும் பரோபகார ஸம்ருத்தி கூடுவதும்' என்று.

ஆங்கிலக் கல்வியிற் பயின்றவர்க்கும் க்றிஸ்தவமதத்தின் போதனைகளும், ஐஹிக ஸுகாதிகளையே ப்ரதானமாக நாடும் ஐரோப்ய நாகரீகமுறைகளும், ஒருவிதமான ஸம்ஸ்காரத்தை ஸ்திரமாய் உண்டாக்கி யிருக்கின்றன. பரோபகாரமும் தயாகபுத்தியும் தான் பகவானுக்கு உகப்பானவையும் ஸ்வபாவத்திலே

யே ச்ரேஷ்டமானவையுமான தர்மங்கள். இவற்றைப் பரவ உபதேசித்துத் ததநுகுணமான ப்ரவ்ருத்திகளில் மூட்டுவதன்றி மதம், சாஸ்த்ரம், அநுஷ்டானம், என்பதெல்லாம் சலாக்யமானவை யன்றென்று அவர்களுடைய துணிவு. மேற்பார்வைக்கு நமது மதத்தில் வெளிவேஷங்களான கர்மாநுஷ்டானங்களும் கட்டுப்பாடுகளும், அவைகளிலிருந்து உண்டாகும் வைஷம்யாதிகளும்மட்டும் தான் இவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படுகின்றன. மதாபிமானம் குறைவதற்கு நம் சாஸ்த்ரங்களின் உட்கருத்துக்களை அறியாமையே முக்யகாரணம். இந்த தசையில், கீதையில் நிஷ்காம்ய கர்மம் உபதேசிக்கப்படுகிற தென்றால் இது இவர்கள் மனத்துக்கு மிகவும் ஆகர்ஷகமாக விருக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே இக்காலத்தில் கீதா ப்ரஸங்கங்களும் நிஷ்காம்ய கர்ம ப்ரசம்ஸையும் எங்கும் காணப்படும். நிஷ்காம்யகர்மம் என்பது இன்னதைத்தான் குறிக்கின்றது என்னும் நியமம் கிடையாது. எவ்வித லௌகிகக் கார்யங்களிலும் இதை அந்வயிப்பதுண்டு. ராஜீய விஷயங்கள், அதிகாரிவர்க்கத் தினரோடு முரண்டுதல், பொது நன்மைக்கென்று சிறை வாஸம் பட்டினி முதலியவைகளை வலுவில் தேடுதல், மற்று மிவைபோன்ற கார்யங்களும் நிஷ்காம்ய கர்மங்களாம். ஸமீபத்தில்காந்தி யென்னும் பெரிய தேசாபிமானி யானவர், கைராட்டினம் சுற்றுவதையும் இதில் சேர்த்து விட்டார். சில ஸமயங்களில் நிஷ்காம்ய கர்ம அபிஸந்தியானது விபரீதத்திலும் முடிகின்றது. வேதாந்தம் விரக்தியைப் புகழ்ந்து நம்மைச் சோம்பேறிகளாகவும் ஒருவிதமான கார்யத்துக்கு முதவாதவர்களாயும் ஸ்வார்த்தபரர்களாகவும் செய்துவிட்டதென்று பொதுவில் அபிப்ராயமுண்டு. விவேகாநந்தர் என்றும் வங்காள ப்ரமுகர் சிலகாலத்துக்குமுன் வேதாந்தத்தை ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பரவச்செய்ய முயற்சிசெய்து கொண்டிருந்த போது, அதைக்கேட்ட கல்வித்தவான் ஒருவர் 'இது மிகவும் சாதுர்யமான ஏற்பாடு; அத்தேசங்களுக்குத்தான் வேதாந்தம் வேண்டும்; நமக்குப் போதும். இங்கிலீஷ்காரர் நல்லவேதாந்திகளாய் நம்மைப்போல் அயர்ந்து தூங்கும்போது, நமக்கு ஸ்வாராஜ்யம் தானே வந்துவிடும்' என்றார்! வைதிகராய் வளர்ந்த பண்டிதர் செய்தி இப்படியானால் மற்றவரைக் கேட்பானேன்!

பெயர்பெற்ற தேசாபிமானியும் வைதிகரென்றும் பெயர்படைத்தவருமான பாலகங்காதர திலகர் என்பவர் 'கீதாரஹஸ்ய' மென்று க்ரந்தமொன்று எழுதியிருக்கிறார். அதில் நிஷ்காம்ய கர்மத்தின் தத்வத்தை இக்காலத்தவரின் நோக்கங்களுக் கிணங்க விவரித்திருக்கிறார். அவரபிப்ராயத்தில், 'த்ரிமதஸ்தர்களான வ்யாக்யாதாக்களும் கீதையின் உண்மையை யறியாமல் முடிவில் கர்மநிவ்ருத்திதான் பரமபுருஷார்த்த ஸாதனமென்று நிர்மாணித்தார்கள். 'கீதையின் பரமதாத்பர்யம் ஸந்யாஸம் (கர்மங்களை விடுவது) அன்று; ப்ரவ்ருத்தியில்

இச்சையில்லாமலும், எவ்விதம் முடியுமோ வென்றும் கவலையில்லாமலும் ஸாமான்ய லௌகிகரைப்போல் உலக வ்யாபாரங்களைச் செய்வதுதான் நிஷ்காம்யகர்மம்; அது நமது கடமை; அதுதான் மோக்ஷஸாதனம்' என்று தம் நிஷ்கர்ஷத்தைத் தெரிவித்தார். இந்த அபிப்பிராயத்துக் கிணங்க கீதையின் அமைப்பைக்கூட மாற்றிச் சொல்வதுண்டு. கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தி யோகம் என்று சாஸ்த்ரார்த்தத்தைப்படிப்படியாக எல்லா வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களும்கீதையும் உபதேசிக்கின்றன; இந்த வரிசையை ஞானம், பக்தி, கர்மம் என்று திருத்தி அமைத்தால் நன்றாயிருக்கும். ஏனென்றால் ஒருகார்யத்தைச் செய்ய, முதலில் அது எத்தகைய தென்று அறியவேண்டும், இது ஞானம்; பிறகு அதில் ப்ரீதி உண்டாக வேண்டும்; இது பக்தி; கடைசியாகத்தான் அதில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகும்; இதுதான் கர்மம்; என்பார்கள். இதற்குத் தக்லபூஷணர் ஓர் உதாஹரணம் சொன்னார். அதாவது 'ஒரு புஷ்பத்தை முதலில் நோக்குகின்றோம்; அதை முகர்கின்றோம், பிறகு அது வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம். கடைசியாய் அதை க்ரஹிக்கக் கைகளை நீட்டுகின்றோம்'—என்று ஞானம், பக்தி, கர்மம் என்று இந்த வரிசைதான் ஸ்வபாவத்துக்கும் ஒத்திருக்கின்றது. ஆகிலும் கீதையில் அது அநுஸரிக்கப்படாதது, ஸாமான்ய ஜனங்களின் போக்குக்கு ஒப்பியிருக்கிறதாம். 'ஏனென்றால் அவர்கள் கதாநுகதிகமாகக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள்; அநுபவம் முதிர்ந்த பிறகுதானே வஸ்துதத்வத்தை விசாரிக்கப் புகுகிறார்கள்! இதல்லவோ 'ஞான' மென்பது' என்றார்.

கீதாசாஸ்த்ரத்தில் நிஷ்காம்ய கர்மமென்பது ப்ரதானமாய் உபதேசிக்கப் படுகின்ற தென்று தான் நம்பூர்வாசார்யர்களு முரைத்தார்கள். ஆனால் ஆதுநிகர்கள் இதில் ஒரு அம்சத்தை அவச்யமான அளவில் கவனிக்கவில்லை. அதாவது நாம் நன்மையென்று நாடிச் செய்யும் கார்யம் சாஸ்த்ர ஸம்மதமாக விருக்க வேண்டும் என்பது. நமது சரீர தாரணத்திற்காகவோ பரோபகாரத்திற்காகவோ வேண்டிய த்ரவ்யங்களை ந்யாயமான மார்க்கங்களில் ஸம்பாதிக்கக் கடவோம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். சாஸ்த்ரமாவது, பகவானுடைய கட்டளை. சாஸ்த்ரீயமான வழியைத்தப்பி இஷ்டப்படி கர்மங்களைச் செய்தால் 'ந ஸ ஸித்திமவாப்நோதி ந ஸுகம் ந பராம் கதிம்' என்றபடி அதனால் ஆமுஷ்மிகமான ஸித்தியும் கிடைக்காது; இங்கு ஸுகமாவதொன்று மில்லை; மோக்ஷமில்லை யென்பதும் நிச்சயம். 'தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ' (ஆகையால் இது செய்யத்தகுந்தது, இது தகாதது, என்று நிர்ணயிக்க உனக்கு சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணம்) என்று பக

வான் உபதேசிக்கச் செய்தே, அர்ஜுநனும் நம்மைப்போல் 'யே சாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா: । தேஷாம் நிஷ்டா து கா க்ருஷ்ண ஸத்வமாஹோ ரஜஸ்தம: ॥' (சாஸ்த்ரவிதியைவிட்டு, ச்ரத்தையோடு கர்மத்தைச் செய்கிறவர்களுடைய நிலைமை எப்படிப்பட்டது? ஸாத்விகமா ராஜஸமா, தாமஸமா?) என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக்கேட்டான். இங்கு 'சாஸ்த்ர விதியைவிட்டு' என்றும் 'ச்ரத்தையோடு கூடினவர்களாய்' என்றும் சொல்வதால் இப்படிச் ச்ரத்தையுடன் ஆரம்பத்ததைச் செய்பவர்களுக்குத்தான் தர்மபுத்தி யிருக்கிறதென்பது தெரிகிறது. ஆகையால் இவர்கள் சாஸ்த்ரவிதியை விட்டது காமகாரமன்றிக்கே ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் தாரதம்யத்தால் இருக்கக்கூடும்; பெரியவர்கள் என்று சொல்லப்படுமவர்களிடத்தில் சொல்லக்கேட்டோ அல்லது தன் புத்தியினாலேயோ அன்யமத ஸத்கர்மமென்று நினைத்தது, அதை மிகுந்த ச்ரத்தையுடன் செய்தால் அது நிஷ்பலமாகா தென்று நம்மைப்போல் அர்ஜுநனும் நினைத்தான். லௌகிகங்களான க்ருஷி வாணிஜ்யம் முதலியவைகளில் ச்ரத்தை மாத்திரத்தினுடைய ப்ரயோஜனத்தை நன்றாய்க் காண்கின்றோம். ஆனால், ப்ரமாணத்தை அநுஸரித்துச் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் எவை யென்றால் யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் முதலியவைகளான மோக்ஷஸாதனங்கள். இவைகளின் பலத்தை நமது ப்ரத்யக்ஷத்தாலறிய வழியில்லை. சாஸ்த்ரம் கொண்டே தெளியவேண்டும். ஆதலால் இவைகளை சாஸ்த்ரவிதான மல்லாத வழிகளிற் செய்தாலாவது, சாஸ்த்ர விஹிதங்களல்லாத கர்மங்களை ஸாதனங்களென்று நினைத்துச் செய்தாலாவது அபேக்ஷிதபலம் கிடைக்காதென்பதை அவன் அறியாமல் கேட்டான். இப்படிக் கர்மங்களைச் செய்பவரைக்குறித்து பகவான் 'அசாஸ்த்ரவிஹிதம்' என்று ஆரம்பித்து 'தாந்வித்யாஸுரநிச்சயாந்' (அஸுரபுத்தியையுடையவர்கள்) என்று பதிலுரைத்தான். இதின் கருத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் 'அசாஸ்த்ரீயேஷு தபோயாகாதிஷு [illegible] விபரீதச்சைவ ந கஶ்சிதபி ஸுகலவ: [illegible]' (அசாஸ்த்ரீயங்களான தபஸ் யாகம் முதலியவை என் ஆஜ்ஞைகளுக்கு விரோதங்களாகையால் ஸுகலவமும் அவற்றால் உண்டாகாது; ஆனால் அனர்த்தம் நிச்சயம்) என்று ஸங்க்ரஹித்தார். இப்படிச் செய்பவர் ஆஸுரபுத்தியையுடையவர்கள். ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளின் கதியை 'பதந்தி நரகேऽசுசௌ' ('கோரமான நரகத்தில் விழுவார்கள்') என்று முன்னமே சொன்னார். ஸ்ரீசங்கராசார்யர் 'சாஸ்த்ர விதியைவிட்டு' என்பதற்கு 'சாஸ்த்ரவிதிம் [illegible]' (சாஸ்த்ரவிதியை அறியாதவர்கள்) என்று அர்த்தம் செய்ய வேண்டுமென்றும் 'யே சாஸ்த்ரவிதி [illegible]' [illegible]

(சாஸ்த்ரவிதியை யறிந்தும் அதைத் தள்ளிவிட்டு தேவாதிகளைப் பூஜிப்பவர்கள்) என்று அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாதென்றும் சொல்லுகிறார். எனென்றால் புத்திபூர்வமாக வழியைவிட்டுப் புறப்பபோகிறவன் ச்ரத்தையுள்ளவனாவனோ? ச்ரத்தை என்றால் ஆஸ்திக்ய புத்தியல்லவா? என்கிறார். இந்த யோஜனையில் அர்ஜுனனுடைய ஸந்தேகம் தெளிவாகக் காட்டப்படவில்லை. சாஸ்த்ரவிதியை யறியாமல் பெரியோர்கள் உபதேசத்தால் ஸத்கர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவர்களுக்கும் பலத்தில் குறைவில்லை யாகையால், இப்படி ஸந்தேகமுதிக்க ந்யாயமில்லை. ஆதலால், நிஷ்காம்ய கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறவர்கள் அறிய வேண்டுவதென்னவென்றால்:— 'தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா' என்று சரண்யன் வகுத்தபடியை நினைத்து 'அஹங்காரம் பலம் தர்ப்பம்' என்று ஆரம்பித்து அவன் நிந்தித்த ஆஸுரகுணங்களைத் தூரத்திலகற்றி, 'அபயம், ஸத்த்வஸம்சுத்தி:, ஜ்ஞாநயோகவ்யவஸ்திதி: । தாநம் தமச்ச யஜ்ஞச்ச ஸ்வாத்யாயஸ்தப ஆர்ஜவம் ॥ அஹிம்ஸா ஸத்யமக்ரோதஸ்த்யாக: சாந்திரபைசுநம் । தயா பூதேஷ்வலோலுப்த்வம் மார்தவம் ஹ்ரீரசாபலம் ॥ தேஜ: க்ஷமா த்ருதி: சௌசமத்ரோஹோ நாதிமாநிதா ।' என்று ச்லாகித்த தைவஸம்பத்தை வளர்த்து இப்படி ஆத்மகுண பூர்த்தியுடன் கர்மங்களிலிழிய வேண்டும். இந்த கர்மங்கள் சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களாக இருக்கக்கூடாது. அப்படிப்பட்டவைகளில் ச்ரத்தை மாத்திரத்தால் ஒரு கார்யமுமில்லை. நேரான ராஜமார்க்கத்தை விட்டு எதிரிலிருக்கும் முள், புதர், கிணர், முதலியவைகளைக் கவனியாமல் முரட்டுப்போக்காய் நடப்பவனுக்கு நேரும் பலம்தான் விபரீதத்தில் ச்ரத்தையுடையவர்களுக்குக் கிடைக்கும். சாஸ்த்ரத்துக்குப் புறம்பாய் நிஷ்ப்ரயோஜனங்களான கர்மங்களைச் செய்வதும் 'காகஸ்ய கதி வா தந்தா: கம்பலே கதி ரோமாணி' (காக்கைக்குப்பல் எத்தனை; கம்பளத்தில் எவ்வளவு ரோமங்கள்) என்று ச்ரத்தையுடன் கணக்கு எண்ணுகிறதற்குச் சமானமாகும். சாஸ்த்ர விஹிதங்களான கர்மங்களைச் செய்யும்போது கீழ்ச்சொன்னபடி அஹங்காராதிகளை விட்டு, 'மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா । நிராசீர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர:' என்று கர்மயோக உபதேச ஆரம்பம் முதல் பகவான் அருளிச்செய்தபடியே, ஸர்வேச்வரனும் ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவுமான பரமபுருஷன் பக்கலிலேயே, ஸர்வ கர்மங்களும் அவனுடைய ஆராதன ரூபங்கள், அவன் ப்ரயோஜனத்துக்காக அவன் செய்வித்துக்கொள்ளுகிறான், கர்மத்திலும் அதன் பலத்திலும் நமக்கு அந்வயமில்லை, என்னும் புத்தியுடன் செய்யவேண்டும். இப்படிச் செய்யும் கர்மங்களினால் ஆராதிக்கப்பட்ட பகவான் தானே நம்மை ஸர்வபந்தத்திலிருந்

தும் விடுவிப்பான் என்று ஸந்தோஷத்துடன் செய்ய ப்ராப்தம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு கர்மத்திலும், 'பகவாநேவ ஸ்வகீயேநாத்மநா கர்த்ரா ஸ்வகீயைச்ச உபகரணை: ஸ்வாராதநைக ப்ரயோஜநாய பரமபுருஷ: ஸர்வசேஷீ ஸர்வேச்வர: ஸ்வசேஷபூதமிதம் ஸ்வகர்மாணி காரயதி' என்று இந்த ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தி லருளிச்செய்ததை யநுஸரித்து ஸாத்விக த்யாகம் பண்ணுகிறார்கள். இதுதான் நிஷ்காம்ய கர்மத்தின் தத்வம். 'பிறர் நன்மைக்குழைப்பது' என்பதை யெல்லாம் இந்த ஸங்கல்பத்துடன் செய்யவேண்டு மென்னதாயிற்று.

கீதாசாஸ்த்ரத்தின் ஸாரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கும் 18-வது அத்தியாயத்தின் பொருளை 'ஈச்வரே கர்த்ருதாபுத்தி: ஸத்வோபாதேயதாந்திமே । ஸ்வகர்மபரிணாமச்ச சாஸ்த்ரஸாரார்த்த உச்யதே' (ஈச்வரனிடத்தில் கர்மங்களைச் செய்விக்கிறவன் என்னும்புத்தி; ஸத்வகுணத்தை ஸம்பாதிக்கும் ஆவச்யகதை; வர்ணாச்ரமங்களுக்கு உரிய கர்மங்களெல்லாம் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனங்களாய் பரமபுருஷ ப்ராப்திக்குபாயங்களாயிருக்கும் ப்ரகாரம்; சாஸ்த்ரோபதேசங்களின் ஸாரமாகிய பக்தி; இவைகள் கடைசி அத்யாயத்திற் சொல்லப்படுகின்றன) என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். கர்மங்களை இவ்வித நோக்கத்துடன் செய்வதைத்தான் கீதையில் 'ஸந்யாஸ' மென்றும் 'த்யாக' மென்றும் சொல்லுகிறது. இதை அறியாமல் சில விமர்சகர்கள் கீதையில் உலகத்தைத்துறக்கும் ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்தைப் பரமஸாதனமாகச் சொல்லியிருப்பதாய் நினைக்கிறார்கள். சிலர் கீதையில் பிசகில்லை; பாஷ்யகாரர்கள் அப்படி ப்ரமித்துவிட்டார்கள் என்பர். இதற்கு ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் இடம் கொடுத்துவிட்டார். அவர் பாஷ்யாரம்பத்திலேயே 'இந்த சாஸ்த்ரத்தின் ப்ரயோஜனம் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியாகிற மோக்ஷம். இதுதான் ஸந்யாஸ பூர்வமான ஆத்மஜ்ஞான நிஷ்டாரூபமான தர்மத்தினால் உண்டாகும்' என்றும், 'கீதாசாஸ்த்ரே கேவலாதேவ தத்த்வஜ்ஞாநாந் மோக்ஷப்ராப்தி:, ந கர்மஸமுச்சிதாத் இதி நிச்சிதோऽர்த:' (கீதாசாஸ்த்ரத்தில் கேவலதத்வஜ்ஞானத்தால் மோக்ஷப்ராப்தி சொல்லப்படுகிறது; கர்மம்கூடச் சேரவேண்டியதில்லை என்பது தீர்ந்தபொருள்) என்றும் சொல்லி 'யதா சாயமர்த: ததா ப்ரகரணசோ விபஜ்ய தத்ர தத்ர தர்சயிஷ்யாம:' (இவ்வர்த்த மிருக்கும்படியை அவ்வோ ப்ரகரணங்களில் பிரித்துக்காட்டுகிறோம்) என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தார். இப்படியே பாஷ்யாந்தத்திலும் விஸ்தாரமாப் ப்ரதிபாதித்தார், 6-வது அத்யாயத்தில் 'யம் ஸந்ந்யாஸமிதி ப்ராஹுர் யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ' (ஸந்

யாஸமென்பதுதான் யோகம்) என்னும் ச்லோகத்தில் ஸந்யாஸ சப்தத்துக்கு 'ஸர்வகர்ம தத்பலபரித்யாகலக்ஷணம் ஸந்யாஸம்' (எல்லாக் கர்மங்களையும் அவைகளின் பலன்களையும் அடியோடு விட்டுவிடுவதாகிற உண்மையான ஸந்யாஸம்) என்று குறிப்பாய்ச் சொன்னார். இந்த ப்ரகரணத்தில் ஸந்யாஸ சப்தத்துக்கு 'ஞானயோகம்' என்னும் பொருள்தான் பொருந்து மென்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விவரித்திருக்கிறார். மேலும், 18-வது அத்யாயத்தில் 'அநிஷ்டமிஷ்டம் மிச்ரஞ்ச த்ரிவிதம் கர்மண: பலம் । பவத்யத்யாகிநாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்யாஸிநாம் க்வசித் ॥' (த்யாகம் செய்யாதவர்களுக்குத்தான் இறந்தபிறகு அநிஷ்டம், இஷ்டம், இவைகளில் கலப்பு, என்றுப்போல் கர்ம பலங்கள் உண்டாகும். ஸந்யாஸிகளுக்கில்லை) என்றதிலும் 'ஸந்யாஸிநாம்' என்பதற்கு '[illegible]' என்று ஸந்யாஸ சப்தங்களைப் பொருளாக்கினார்.

துறவறம் மோக்ஷத்துக்கு இன்றியமையாத ஸாதனமல்ல. க்ருஹஸ்தர் கர்மங்களை நிறைவேற்றி முதிர்ந்த வயதில் தத்வஜ்ஞானத்தால் வைராக்யம் பிறந்தவர்கள் ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்தை ஸ்வீகரிப்பது என்பது சாஸ்த்ரஸித்தம். ஸந்யாஸிகளுக்கும் விஹிதங்களான கர்மங்களிருக்கின்றன. இந்த ஆச்ரம தர்மத்தை கீதையில் சொல்ல அவகாசமும் ஆவச்யகமுமில்லை. மற்றும், 'ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ:' என்று எவ்வர்ணத்தாரும் எந்த ஆச்ரமிகளும் தங்கள் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை அநுஷ்டித்து பகவானை ஆராதித்து மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்.' என்று ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ச்ருதியில் 'த்யாகேநைகே அம்ருதத்வமாநசு:' 'ஸந்யாஸயோகாத்' என்று மோக்ஷஸாதனமாகச் சொல்லிய த்யாகம், ஸந்யாஸம், என்னும் சப்தங்களுக்கு கீதையில் 'கர்த்ருத்வ மமதா பலத்யாகம்' (தான் செய்பவன், தன் காரியம், தன் ப்ரயோஜனத்துக்காக என்னும் எண்ணங்களை விடுதல்) ஆகிய ஸாத்விக த்யாகம் என்று பொருள்படுவதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறார். இவ்வர்த்தத்தையே 9-வது அத்யாயத்தில் 'ஸந்யாஸ யோக யுக்தாத்மா விமுக்தோ மாமுபைஷ்யஸி' என்னும் பகவத் வாக்யத்தை '[illegible]' இப்படி ஸந்யாஸ மென்னும் யோகத்

18673

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

ஜனவரியீ" த்திய வித்வத்ஸதஸ்வரவு ஜாபிதாவின்—தொடர்ச்சி.

1. என். எஸ். ரங்கஸாமி ஐயங்கார், கர்நூல்	...	3	0	0
2. எம். ஆர். ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர், கோலாபூர்	...	10	0	0
3. கே. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், கர்நூல்	...	5	0	0
4. டி. கே. ஆசாரியர், திருவல்லிக்கேணி	...	2	0	0

பிப்ரவரியீ" த்திய சந்தாவரவு.

ஸ்ரீ. உ.ப. வி. டி. சடகோப ஐயங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	...	3	0	0
,, எம். ஆர். ஸ்ரீனிவாஸ ஆச்சாரியர், கும்பகோணம்	...	3	0	0
,, ஸீ. ராஜகோபால ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி	...	3	0	0
,, டி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், திருநெல்வேலி	...	3	0	0
,, வி. சாரங்கபாணி ஐயங்கார், மைலாப்பூர்	...	3	0	0
,, எஸ். வீரராகவாச்சாரியர், சென்னை	...	1	8	0
,, எம். எஸ். ரங்கஸாமி ஐயங்கார், திருப்பூர்	...	3	0	0
,, வி. கா. வெங்கடாசாரியர், மன்னார்குடி	...	3	0	0

மார்ச்சுமீ" த்திய பண்டித உபந்யாஸ[illegible]வரவு.

ஸ்ரீ. உ.ப. ம. ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், டில்லி	...	100	0	0

மார்ச்சுமீ" த்திய சந்தாவரவு.

ஸ்ரீ. உ.ப. வி. குமாரசக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், [illegible]	...	5	0	0
,, விவேகவர்த்தினி ஸபை, காஞ்சீபுரம்	...	3	0	0
,, டி. கோதண்டராம ஐயங்கார், தஞ்சாவூர்	...	5	0	0
,, எம். இராமஸ்வாமி ஐயங்கார், கும்பகோணம்	...	3	0	0
,, ஏ. கோபால ஐயங்கார், சென்னை	...	3	0	0
,, கே. வி. ரங்கநாத ஐயங்கார், [illegible]க்குடி	...	3	0	0
,, ராவ் ஸாஹேப் டி. எஸ். ஸ்ரீனிவாஸ ராகவாச்சாரியர், [illegible]	...	3	0	0
,, ஏ. [illegible], [illegible]பேட்டை	...	3	0	0
,, வி. ஆராவமுத ஐயங்கார், தஞ்சாவூர்	...	3	0	0
,, வி. எஸ். தேசிகம் ஐயங்கார், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்	...	3	0	0
,, பி. எஸ். வெங்கடாச்சாரியர், [illegible]	...	3	0	0
,, பாபு. ஆர். சேஷய்யங்கார், [illegible]	...	3	0	0
,, டி. கே. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், நாமக்கல்	...	5	0	0
,, வி. ஆர். ஸ்ரீனிவாஸ ஐயங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	...	3	0	0
,, டி. ஸௌந்தரராஜ ஐயங்கார், [illegible]	...	3	0	0

(இன்னும் வரும்.)

எக்ஸிக்யூடிவ் கமிட்டி மெம்பர்கள்—(தொடர்ச்சி.)

41. ,, என். [illegible], [illegible].
42. ,, [illegible].
43. ,, என். ஏ. ஸ்ரீநிவாசாரியர், திருப்பாப்புலியூர்.
44. ,, கே. வி. வெங்கடாசாரியர், நாமக்கல்.
45. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், திருவாரூர்.
46. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், டில்லி.
47. ,, எம். ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.

* இந்தக் குறிப்பிடப்பட்ட ஸ்வாமிகள் சேர்வு கமிட்டியின் அங்கத்தினர்கள்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, செங்கல்பட்டம்

போஷகர்கள்.

1. ஸ்ரீ. உப. ஜஸ்டிஸ் கே. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
2. " " கே. வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், ஸ்ரீரங்கம்.
3. " " திவான்பஹதூர், டி. டி. ரங்காசாரியர்.

எக்ஸிகியூடிவ் போர்ட் மெம்பர்கள்.

*1. ஸ்ரீ. உப. ராவ்பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்—ஸபாத்யக்ஷர்.
2. " வ. வெ. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார். } உபாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகள்.
3. " எஸ். ராஜகோபாலாசாரியர் }
*4. " ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசாரியர். }
5. " டி. கோதண்டராம ஐயங்கார், [illegible]. } காரியதரிசிகள்.
*6. " பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், [illegible] }
*7. " கோமடம் எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்—உதவி காரியதரிசி.
*8. " எஸ். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், புரசைபாக்கம்—த்ரைமாஸபத்ராதிபர்.
9. " டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
10. " டி. [illegible]ஆசாரியர், [illegible].
11. " ஏ. வி. கோபாலாசாரியர், திருச்சிராப்பள்ளி.
12. " எஸ். பட்டராசாரியர், மன்னார்குடி.
13. " குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், [illegible].
14. " வே. ஈ. [illegible]ஸ்வாமி ஐயங்கார், செங்கல்பட்டு.
15. " ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், மாதவபுரம்.
16. " கே. ஏ. வீரராகவாசாரியர், [illegible].
17. " டி. இ. வேங்கடாசாரியர், [illegible].
18. " வி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், [illegible].
19. " ராவ் பஹதூர் எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், கும்பகோணம்.
20. " எஸ். டி. கிருஷ்ண ஐயங்கார், மதுரை.
21. " பி. கே. கருடாசாரியர், மைசூர்.
22. " டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், ஸைதாப்பேட்டை.
23. " ராவ் ஸாஹிப் எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
24. " எஸ். வரதாசாரியர், மயிலாப்பூர்.
25. " வித்வான் [illegible] ஏ. கோவிந்தாசாரியர், மைசூர்.
26. " ஸி. கோபாலாசாரியார், பூந்தமல்லி.
27. " வி. பத்மநாப ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
28. " எஸ். வேங்கடராம ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
29. " எஸ். ராஜகோபாலாசாரியர், "
30. " எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், கோலார்.
31. " எஸ். வேதாந்தாசாரியர், திருவையாறு.
32. " வித்வான் ஆர். வி. கிருஷ்ணமாசாரியர், திருக்குடந்தை.
33. " வித்வான் செட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியர், புரசைபாக்கம்.
34. " வி. தேசிகாசாரியர், புரசைபாக்கம்.
35.* " எம். எஸ். கிருஷ்ணமாசாரியர், புரசைபாக்கம்.
36.* " ம. வி. நீலமேகாசாரியர், புரசைபாக்கம்.
37. " எஸ். ஆர். தேசிகாசாரியர், ஸ்ரீவைகுண்டம்.
38.* " ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர், புரசைபாக்கம்.
39. " கே. டி. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், வேலூர்.
40. " டி. ஏ. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், காமக்கல்.

(மறுபக்கம் பார்க்கவும்)